

Rose

เปิดवेश
ของหญิง
5 ที่รักของฉัน
法医小姐
我亲爱的

酒暖春深

จิ๋วหน่วนซุนเซิน

เขียน

หมิ่นพันธ์อักษร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

จากใจนักเขียน

泰国的朋友们，你们好
我是作者酒晓考译。
很高兴《非来参的法医小组》
这本书，能在泰国与你们见面。
祝诸位平安喜乐。
万事顺遂。

สวัสดิ์เพื่อน ๆ ชาวไทยทุกคน

ฉันคือจิ๋วหน่วนซุนเฉิน

ผู้แต่ง นิติเวชหญิงที่รักของฉัน

ฉันดีใจมากที่นิติเวชหญิงที่รักของฉันได้มาเจอกับเพื่อน ๆ ชาวไทย
ขอให้ชีวิตของทุกคนราบรื่นและมีความสุขนะคะ

คำนำสำนักพิมพ์

วิชาชีพที่ถอนรากถอนโคนไม่หมด วันหนึ่งก็งอกเงยขึ้นมาใหม่ คนชั่วก็เช่นกัน หากกำจัดหัวหน้าไม่ได้ แต่ทำลายพวกหัวลื้อทิ้งจะไปมีความหมายอะไร

คดีวาฬขาวที่นับว่าโหดหิน สุดท้ายแม้จะปิดคดีได้ แต่กลับเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการผิดกฎหมาย เกี่ยวพันกับการค้ามนุษย์ข้ามประเทศ การค้ายาเสพติด และอาวุธสงคราม ทว่าระหว่างสืบค้นไปยังต้นตอ กลับเกิดความสูญเสียครั้งใหญ่ขึ้น เป็นการสูญเสียที่ซึ่งอวิทางไม่เคยเตรียมใจไว้ล่วงหน้า ไม่เคยคิดสักเลี้ยววินาทีว่าจะตื่นมาแล้วไม่เจอหลินเยี่ยนอยู่ข้างกาย อนาคตของพวกเธอและคำสัญญาว่าจะแต่งงานกัน จู่ๆ ก็หายลับไปเพียงชั่วคืน

นิติเวชหญิงที่รักของฉัน เล่ม 5 นี้ จะพานักอ่านทุกท่านดื่มด่ำไปกับเรื่องราวที่น่าตื่นเต้นเหมือนนั่งรถไฟเหาะ เฝ้ามองกับความสุขและเศร้าในเวลาเดียวกัน ทุกเหตุการณ์ ทุกการกระทำของตัวละคร ล้วนมีเหตุผลของตัวเองทั้งสิ้น โปรดเตรียมทิชชูไว้ใกล้มือ เพราะคุณอาจเสียน้ำตา...

Rose

Trigger Warning

การทารุณกรรมสัตว์ (Animal Cruelty)
การล่วงละเมิด การุณกรรม (Abuse)
เลือด (Blood)
การใช้มีดหรือของมีคมเป็นอาวุธ (Cutting)
ภาวะซึมเศร้า (Depression)
การใช้ยาเสพติด (Drug)
การฆาตกรรม (Homicide)
การถูกลักพาตัว (Kidnapping)
การฆ่าตัวตาย (Suicide)
การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Assault)
ความอดอยาก (Starvation)
การทรมาน (Torture)
การใช้ความรุนแรง (Violence)

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเหมาะกับผู้ที่มิอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่

รุ่งอรุณ (1)

“คุณชายครับ แม่แล้วครับ!” ลูกน้องวิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน หลังกระซิบข้างหูเขา สีหน้าของชายหนุ่มก็เปลี่ยนไป

“อะไรนะ!” ภาพตัดไปที่โรงเลื่อย ควันหนาที่บดลอมโขมง โรงงานเกิดการระเบิด บริเวณนั้นกลายเป็นทะเลเพลิง

เขาทิ้งตัวลงบนเก้าอี้พลาจกัตพันกรอด

หลินเยี่ยน นี่เธอยอมทำเพื่อช่งอวี๋ทางขนาดนี้เลยหรือ กระทั่งชีวิตตัวเองก็ไม่สนใจนั้นหรือ

นี่ไม่เหมือนเธอคนที่เขารู้จักเลย

“เหล่าเจิ้ง เป็นยังไงบ้าง” ตัวนเจิ้งเดินวนไปวนมาด้วยความกระวนกระวายอยู่ข้างๆ อีกฝ่าย

เจิ้งเจิ้งรูดควบคุมโดรนบินไปเหนือสถานที่เกิดเหตุเพลิงไหม้ ในภาพมีแต่ควัน ทศนวิสัยเป็นศูนย์

เขาส่ายหน้า หน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อ

“ไม่ได้ มองไม่เห็นอะไรเลย”

ตัวนเจิ้งกัตพัน ทำท่าจะวิ่งเข้าไปข้างใน แต่ถูกฟางซินดึงกลับมา

“นายบ้าไปแล้วหรือ! พี่หลินบอกให้พวกเราคอยเธออยู่ที่นี่ ถ้าเกิดพี่หลินออกมาแล้วต้องการความช่วยเหลือจะทำยังไง!”

“แต่ว่า...” ตัวเน็งกำลังจะแย้ง ทว่าเมื่อเห็นน้ำตาเอ่อคลอของอีกฝ่าย หัวใจเขาก็สั่นไหว คำพูดที่เหลือไม่อาจเอ่ยออกมาได้ เขาได้แต่ก้มหน้าลง ทั้งตัวนั่งยองๆ เขี่ยดินบนพื้น

“เธอเกาะรอยได้ เหล่าเจิ้งใช้โดรนเป็น แล้วยังเจาะไฟร์วอลล์ได้อีก มีแต่ฉันที่ทำอะไรไม่เป็น ช่วยอะไรไม่ได้เลย”

ฟางชินรู้ว่าเขารู้สึกแยะและกังวลเรื่องความปลอดภัยของทั้งสามคนที่อยู่ข้างใน จึงนั่งยองๆ ลงด้านข้าง เอื้อมมือตบแผ่นหลังของเขาเบาๆ

“อย่าคิดมาก พี่หลินต้องออกมาแน่”

หลังคลื่นการระเบิดผ่านไป จี้จี้สิงก็สลักควันทวนหวนที่บจนตื้นขึ้นขึ้นมา

หลินเยี่ยนยังคงทับเธออยู่ เธอพลิกตัวอีกฝ่ายออกอย่างลำบาก เมื่อออกแรงผลัก อีกฝ่ายก็นอนหงายลงไปกับพื้น ใบหน้าโดนลมควันทวนหอมเหม็น ผิวกายส่วนที่พันรุ่มผ้าล้วนเต็มไปด้วยบาดแผล

จี้จี้สิงมองแวบเดียวก็ไม่กล้ามองต่อ รีบพยุงคุณแม่ซึ่งที่อยู่ข้างๆ

“แม่ แม่คะ ตื่นค่ะแม่”

ตอนเกิดระเบิด หลินเยี่ยนใช้ร่างกายปกป้องพวกเธอจากคลื่นกระแทกส่วนใหญ่ไว้ ดังนั้นคุณแม่ซึ่งจึงไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย เธอได้สติอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ไอโซลก น้ำตาไหลเพราะถูกควันทวนทำให้ระคายเคือง

“แค๊กๆ...”

จี้จี้สิงพยุงอีกฝ่ายให้ยืนขึ้น มองทะเลเพลิงที่อยู่รอบตัว ทางออกที่เพิ่งระเบิดเมื่อครู่ยังเปิดอยู่

“แม่ ไปค่ะ พวกเรารีบหนีกันเถอะ”

คุณแม่ซึ่งที่ถูกลากจนเซหันมาร้องเรียกเสียงสั่น “เยี่ยนเยี่ยน...”

หลินเยี่ยนนอนหมดสติอยู่บนพื้น ใบหน้าขาวซีด เปลวไฟที่โหมกระหน่ำลามมาถึงปลายผมแล้ว

จี้จี้สิงหันไปมองหญิงสาวที่อยู่ในทะเลเพลิง ภายใต้อสภาพแวดล้อม

ที่ร้อนระอุเช่นนี้ ขนทุกเส้นบนร่างกายล้วนม้วนงอเพราะความร้อน หากไม่ออกไปตอนนี้ พวกเขาจะตายอยู่ที่นี้กันหมด

เธอมองคุณแม่ซึ่งแวบหนึ่งคล้ายกำลังตัดสินใจเรื่องสำคัญ ก่อนจะผลักคุณแม่ซึ่งไปข้างประตูเหล็ก บริเวณนั้นเป็นพื้นที่ที่เกิดการระเบิดครั้งที่สอง แรงระเบิดกวาดทุกอย่างที่อยู่รอบๆออกไปจนว่างเปล่า จึงค่อนข้างปลอดภัยกว่า

“แม่ แม่อยู่ตรงนี้นะคะ อีกเดี๋ยวถ้าหนูไม่ได้ออกมา แม่ก็เดินตรงไป แล้วเลียขวา ตรงนั้นมีประตูข้างอยู่ เพื่อนของหลินเยี่ยนจะรอรับแม่อยู่ที่นั่นค่ะ”

เธอบีบมือคุณแม่ซึ่ง น้ำตาคลอพลางเอ่ย “แม่ ดูแลเสียหวายด้วยนะค่ะ”

พุดจบกก็ถอดรองเท้าส้นสูง ไม่สนใจเสียงเรียกของคุณแม่ซึ่ง วิ่งกลับเข้าไปในทะเลเพลิงอีกครั้งโดยไม่หันมามอง

เท้าเปล่าเหยียบลงบนพื้นที่ที่ร้อนระอุ ความเจ็บปวดทิ่มแทงขึ้นมาถึงหัวใจ หน้าผากของจีจิงสิงหลิ่งเหงื่อเม็ดใหญ่ออกมาทุกก้าวที่เดินไป เธอกัดฟัน น้ำตาคลอ ก้าวฝ่าเปลวเพลิงที่ลุกโหม วิ่งเข้าไปหาหลินเยี่ยน ถอดเสื้อคลุมออกมาปิดไฟที่อยู่บนตัวอีกฝ่าย ดึงเธอขึ้นจากพื้นแล้วเขย่าไหล่

“หลินเยี่ยน ตื่น หลินเยี่ยน!”

ศีรษะของหลินเยี่ยนห้อยตก จีจิงสิงโอบไหล่เธอไว้ สัมผัสได้ถึง ความเหนียวเหนอะบนมือ แสงจากเปลวเพลิงทำให้เห็นว่าทั้งหมดคือเลือด

หลินเยี่ยนสวมเสื้อสีดำจึงมองไม่ออกว่ามีเลือดไหล อีกทั้งยังเคลื่อนไหวคล่องแคล่วว่องไว จีจิงสิงคิดว่าเธอไม่เป็นไร แต่ตอนนี้พอเปิดเสื้อดู ถึงได้เห็นบาดแผลซึ่งลึกถึงกระดูก

ไม่ว่าจะมีอคติกับอีกฝ่ายขนาดไหน สุดท้ายก็ยังใจอ่อน

จีจิงสิงกัดฟัน เมื่อเห็นว่าหลินเยี่ยนยังหมดสติจึงตบหน้าเธอเต็มแรง

“หลินเยี่ยน ตื่นสิ อย่าคิดว่าช่วยฉันแล้วจะเป็นบุญคุณใหญ่โตนะ ฉันจะบอกไว้ก่อน เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะเธอ ถ้าเสียหวายเป็นอะไรไป ฉันไม่ปล่อยเธอไว้แน่!

“ตายสิ ตายไปเลย ตายแล้ววิธีทางจะได้เป็นของฉัน!”

จี้จี้ลิ่งเขย่าคอเสื้อหลินเยียนพลางตะโกน หญิงสาวที่ปกติเรียบร้อย และอ่อนโยนก็พูดคำหยาบคายอย่างที่ยากจะเห็นในเวลาปกติเช่นกัน

การตบครั้งนี้ทั้งเร็วและแรง หลินเยียนไม่ทันได้ตั้งตัวหน้าสะบัดไป ด้านข้าง กระจกเงาแตกออกมาคำหนึ่ง ถูกเขย่าจนตื้นขึ้นมา

หลินเยียนกระซอกคอเสื้อของอีกฝ่ายผลักออกไป “ฝันไปเถอะนางบ้า ถ้าไม่ใช่เพราะพวกเธอเกิดเรื่อง ปานนี้ฉันคงได้หมั้นไปแล้ว!”

เธอสูดปากเบาๆ ใช้หลังมือเช็ดคราบเลือดที่มุมปาก *แม่งเอ๊ย มือหนักจริง ๆ ผู้หญิงคนนี้*

จี้จี้ลิ่งเห็นว่าอีกฝ่ายตื่นแล้ว แม้จะทำเพื่อช่วยคน แต่การตบคนโดยไม่พูดพราำทำเพลงก็ยังเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยทำมาก่อนตลอดชีวิตสามสิบกว่าปีที่ผ่านมา จึงเกิดความรู้สึกกระดากใจขึ้นมา

“ตื่นแล้วก็ดี รีบออกไปกันเถอะ”

หลินเยียนคุกเข่าอยู่บนพื้น กวาดมือคลำหาบางอย่าง “เธอไปก่อน” จี้จี้ลิ่งกระตือรือร้นอย่างร้อนใจ “มัวหาอะไรอยู่เนี่ย!”

“กระบองสปริงของฉัน กระบองสปริง...” หลินเยียนพึมพำ ตาถูกรมควันจนลึมแทบไม่ขึ้น นิ้วมือคลำหาไปบนพื้นที่ร้อนระอุ

“เธอบ้าไปแล้วรี! กำลังจะตายกันอยู่แล้ว ยังมัวสนใจกระบองอะไรนั่นอยู่อีก!” จี้จี้ลิ่งเข้ามาตึงเธออย่างเด็ดขาด แต่กลับถูกอีกฝ่ายผลักออกไปอีกครั้ง

หลินเยียนคุกเข่าคลานไปบนพื้น ไม่สนใจความร้อน สองมือประคองกระบองสปริงที่ถูกเผาจนดำสนิท์ขึ้นมา น้ำตาลล่อ แต่ริมฝีปากกลับยกยิ้ม

เธอกำมันไว้ในมือ ความรู้สึกมันคงและปลอดภัยกลับมาอีกครั้ง

หลินเยียนเสียบกระบองสปริงไว้ที่เข็มขัดด้านหลัง จากนั้นก็ดึงจี้จี้ลิ่งวิ่งออกไปข้างนอก

“ไป!”

พวกเธอออกมาขอบคุณแม่ซ่งที่ประตุ ทั้งสามคนประคองกันวิ่งโซเซไปข้างนอกด้วยกัน

เปลวไฟพวยพุ่ง เสียงไม้ที่ถูกเผาไหม้เปรี๊ยะดังทั่วบริเวณ ทุกที่ที่วิ่งผ่าน
มีเปลวไฟลามเลียบนพื้น เสาคานที่อยู่ด้านบนร่วงลงมา

หลินเยียนเงยหน้ามอง ม่านตาหตุบ ผลักทั้งสองคนไปข้างหน้า
“ไป!”

มีแรงผลักจากด้านหลัง เธอสิ้นใจออกไป เมื่อหันไปมอง ก็พบว่า
จิงเจ้อใช้หลังรับคานไม้ที่ร่วงลงมาแทนเธอ

“จิงเจ้อ!”

“คุณหนู หนีไป!” จิงเจ้อตะโกน พยายามสุดกำลังที่จะยกตัวขึ้น
แต่คานไม้หนักเกินไป พอเงยหน้า สิ่งที่สายตามองเห็นคือหลินเยียนวิ่ง
กลับมาอีกครั้ง

หลินเยียนใช้แรงทั้งหมดที่มี พยายามดึงเธอออกมาจากใต้เสาคาน

“ถ้าจะไปก็ไปด้วยกัน!”

“เหล่าเจิ้ง บินต่ำลงอีกหน่อยได้ไหม” ตัวนเจิ้งเอ่ยแรงอยู่ข้าง ๆ
เจิ้งเจิ้งรู่ยที่เดิมที่อ้วนอยู่แล้ว พอโดนแรงก็ยิ่งร้อนใจ หายใจหอบ เหงื่อไหล
มากกว่าทุกคน

เขาพยายามบินโคจรต่ำลงอีกหน่อย จู่ ๆ ดวงตาก็พลันเป็นประกาย
กำริโมตคอนโทรลพลาจุกขึ้นยืน

“สำเร็จ สำเร็จแล้ว พวกเธอออกมาแล้ว!”

ตัวนเจิ้งพุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็ว แบกคนออกมาจากประตูข้างที่ละคน
คนสุดท้ายคือหลินเยียน จิงเจ้อพุงไหล่เธอไว้ ใบหน้าของเธอ
เต็มไปด้วยคราบเขม่า ไม่เหลือความมงดามเหมือนเดิมอีก แต่เมื่อเห็น
แสงอรุณจาง ๆ ที่สว่างขึ้นด้านนอก ดวงตาของเธอกลับเปล่งประกายร้อนแรง
เธอทำสำเร็จแล้ว

ซ่งอวี๋ทวง รอดฉัน รอดฉันก่อนนะ อย่าเพิ่งเอาแฟลชไดรฟ์ให้พวกมัน
ห้ามให้เด็ดขาดนะ

หลินเยียนคิดในใจ กัตรีมฝีปากแน่น ขอบตาเริ่มชื้นเล็กน้อย

“อะนี่ ตีมน้ำล้างหน้าหน่อย เดี่ยวฉันจะพาพวกคุณไปโรงพยาบาล”
ฟางซินหยิบน้ำดื่มหลายขวดจากในรถมาให้จิงเจิ้งลึงกับคุณแม่ซ่ง ก่อน

สั่งให้ตัวนางเงือกล่องปลุมนพยาบาลมา

“คุณน้า บาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ”

คุณแม่ซึ่งสายหน้า ฟางซินตรวจดูอาการ แม้ร่างกายของหญิงสูงวัย จะมีแค่รอยฟกช้ำและรอยแผลจากการถูกเขี่ยนตีเล็กน้อย แต่หลังผ่านเหตุการณ์อันตรายครั้งนี้มา สภาพจิตใจของเธอก็เสื่อมถอยกว่าแต่ก่อน อย่างเห็นได้ชัด

ส่วนจี้จี้สิ่งนั้นตึกว่าเล็กน้อย นอกจากแผลไหม้ที่ฝ่าเท้าแล้วก็ไม่มีปัญหาใหญ่อะไร

ฟางซินจะทาครีมรักษาแผลไหม้ให้เธอ จี้จี้สิ่งยื่นมือไปรับ “ไม่เป็นไรๆ เดี๋ยวฉันทำเองได้ ขอขอบคุณคุณมาก ที่แท้เพื่อนที่หลินเยียนพูดถึงก็คือพวกคุณนี่เอง”

เธอคิดว่าเป็นพวกลูกน้องของหลินเยียนเสียอีก นับเป็นเรื่องน่าประหลาดใจทีเดียว

ขณะกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น คนที่นั่งพิงรถก็ส่งเสียงร้องเบาๆ ด้วยความเจ็บปวด

จิงเจ๋อฉีกเสื้อของเธอออก เทเบตาตินลงบนแผล

“คุณหนู อดทนหน่อยนะครับ”

จิงเจ๋อมองเธอ หลินเยียนกัดผ้าไว้ เหนือเม็ดโตผุดขึ้นบนหน้าผาก ร่างกายเกร็งเครียด มือที่ยื่นอยู่บนพื้นกำดินไว้แน่น

เธอถูกบีบให้ต้องเงยหน้าขึ้นหายใจเพราะความเจ็บปวด เส้นเลือดที่คอปูดโปน

พอจี้จี้สิ่งเหลือบมองก็ตกใจ เธอเพ่งมองอีกครั้ง *นี่ยอมให้ผู้ชาย แผลกหน้าทำแผลให้ฉันหรือ ไม่ใช่ว่ากำลังจะหมั้นกันแล้วหรือไง*

ไม่รู้จักรักจนลวงสงวนตัวเอาซะเลย

ไม่รู้ว่ากำลังขุ่นเคืองแทนใครกันแน่

หลินเยียนสบตาเธอ ก่อนเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างอ่อนแรง ถึงอย่างนั้นก็ยังคงเซิดคางขึ้นเล็กน้อย แวตาดู้อัน มีหน้าซำยังชูนิ้วกลางขึ้น

ความหมายคือ ที่ตบฉันไปเมื่อกี้ มันยังไม่จบ

จึงเจ้อพันผ้าพันแผลรอบรักแร้หลินเยียนจนแน่นแล้วมัดเป็นเงื่อนตาย หลินเยียนร้องอยู่ในลำคอ เหงื่อเม็ดโตไหลลงจากหน้าผาก เธอคายผ้าขาว ในปากพลางใช้เท้าถีบหน้าอกอีกฝ่าย

“แม่งเอ๊ย เบาๆ หน่อยจะตายรีไ้วะ”

จึงเจ้อถอยไปสองสามก้าว ยกมือกุมหน้าอกแล้วลุกขึ้นยืน ผมสีแดง ของเขาดูโดดเด่นในความมืด เขาผงกศีรษะเล็กน้อยเป็นการขอโทษ ก่อนจะ หันหลังเดินจากไป

หลินเยียนใช้มือยันรถแล้วลุกขึ้นยืน ชี้นิ้วไปทางจีจิ่งสิงแล้วเอ่ย “เดี๋ยวก่อน พาพวกเธอไปด้วย”

พูดจบก็จะปีนขึ้นรถ

จีจิ่งสิงวิ่งตามไปสองสามก้าว “ยังหาเสี้ยวเหยวไม่เจอ ฉันไปไม่ได้”

หลินเยียนจับประตูรถพลางหันมองอีกฝ่าย จากนั้นก็มองไปทาง คุณแม่ซ่ง ก่อนจะพยักหน้าแล้วพูดต่อ

“จึงเจ้อ พาคุณป้าไปโรงพยาบาล”

“จีจิ่ง สิง เยียนเยียน...” คุณแม่ซ่งถูกประคองเดินผ่านพวกเธอไป พางซินก็ตามไปด้วย

เธอรู้ดีว่าตัวเองอยู่ที่นี้ต่อก็ช่วยอะไรไม่ได้ มีแต่จะเป็นตัวถ่วง ดังนั้น จึงพูดขึ้น

“พี่หลิน เดี๋ยวจันทา...” เธอเหลือบมองชายผมแดงคนนั้น “คุณป้า ไปส่งที่โรงพยาบาลกับคนผมแดงคนนี้”

มีคนคั่นเคยอยู่ด้วย คุณแม่ซ่งน่าจะสบายใจขึ้น

หลินเยียนพยักหน้า “ได้ ไปเถอะ”

เธอมองไปทางตัวนเจิง ตัวนเจิงขึ้นไปนั่งที่ที่นั่งคนขับ “พี่หลินมือเจ็บ เดี๋ยวมขั้บเอง”

จีจิ่งสิงเดินไปข้างหน้า จับมือคุณแม่ซ่งไว้ “แม่ ไม่ต้องกลัวนะคะ พวกเราออกมากันได้แล้ว เดี๋ยวมขั้บแล้วจะไปหาแม่ะคะ”

ดวงตาของคุณแม่ซ่งเป็นประกายด้วยหยาดน้ำตา มองเธอแล้วมอง หลินเยียน หลินเยียนพยักหน้าให้เบาๆ

คุณแม่ซ่งก็จับมือเธอไว้เช่นกัน มือของผู้หญิงสามคนจับกันแน่น แม้ว่าสองในสามจะยังไม่ชอบซี้หน้ากันอยู่ก็ตาม

คุณแม่ซ่งบีบมือพวกเธอแน่น เอ่ยด้วยเสียงสะอื้น “เยียนเยียน คราวนี้ป้าเป็นหนี้ชีวิตหนู ต่อไปหนูก็เหมือนลูกสาวแท้ๆ ของป้า ถ้าอู่ทาง ทำไม่ได้กับหนู ป้าจะหักขาแล้วไล่ออกจากบ้านเลย”

สุดท้ายเธอก็กำซ้ออีกว่า “พวกหนู...ต้องระวังตัวด้วยนะ”

พูดจบถึงจะปล่อยให้ฟางชินพยุ่งไป

บทที่

รุ่งอรุณ (2)

เมื่อทุกคนไปแล้ว หลินเยี่ยนจิ้งเปิดประตูรถเข้าไปนั่ง สั่งให้ตัวนึ่ง
ขับรถ

จี้จิ้งสิงไม่ยอมแพ้ ตามเข้าไปด้วย เจิ้งเจิ้งรู่ย่นั่งตรงเบาะหลัง ใช้
คอมพิวเตอร์ติดตามรถของซ่งอวิ๋ทางอยู่ตลอด

“เข้าอุโมงค์ภูเขาเหย่หิ่งแล้ว” บนหน้าจอปรากฏภาพเงาของรถออดี
ที่แล่นผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เจิ้งเจิ้งรู่ยกดปุ่มหยุดภาพ

ตัวนึ่งหันมามองเธอ “พี่หลิน ยังทันไหม”

จี้จิ้งสิงเองก็เกาะพนักพิงของเบาะหน้าด้วยความตื่นเต้น

คำคืนนี้กำลังจะผ่านไป ดวงจันทร์ก็ใกล้จะลับขอบฟ้าทางด้าน
ตะวันตก ทางทิศตะวันออกเริ่มมีไอหมอก รถแล่นไปบนภูเขาราวกับกำลัง
โลดแล่นอยู่ในทะเลเมฆ สองข้างทางเป็นเขาเขียวขจีและต้นสนโบราณ
ดูเลื่อนรางคล้ายเงาผี

สุดท้ายแล้วอย่างไรฟ้าก็ต้องสว่าง แต่หลินเยี่ยนไม่รู้ว่าจะช่วยเสี่ยว-
เหวยไม่ได้ แสงไฟในใจของแต่ละคนจะยังลุกโชนได้อีกหรือเปล่า

เธอถอนหายใจ “ฉันไม่รู้”

“คุณชายครับ หมาป่าอยู่ในตำแหน่งแล้วครับ”

ผ่านอุโมงค์ภูเขาเหี้ยหลังไปคือสะพานวังไผ่ที่เชื่อมระหว่างภูเขาเหี้ยหลังกับเกาะฉางเต่า เวลาที่สะพานสร้างเสร็จแล้ว แต่จะเปิดให้ใช้อย่างเป็นทางการเดือนหน้า หากข้ามสะพานไปก็จะข้ามมณฑลและออกจากแผ่นดินใหญ่แบบนั้นการไล่ล่าฆาตกรก็จะยิ่งยากขึ้นอีก

มือข่มขู่ยังคงอาศัยความมืดเป็นเครื่องกำบัง ปีนขึ้นไปบนประภาคารใกล้ภูเขาเหี้ยหลัง ปากกระบอกปืนสีดำเล็งไปที่สะพานวังไผ่

เสียงผู้ชายในหูฟังตอบกลับเนิบๆ “อืม” จากนั้นก็พูดว่า “ต้องฆ่าให้หมด ห้ามเหลือแม้แต่คนเดียว”

“แล้วโจรลักพาตัวสองคนนั้น?”

ชายคนนั้นหัวเราะเบาๆ “เหอะ เงินกระดาดห้าหมื่น เก็บไว้ใช้ในรกแล้วกัน”

การสนทนาถูกตัดไป

มือข่มขู่ยังเปิดกล้องเล็ง ในทัศนวิสัยปรากฏรถออโต้สี่ล้อแล่นเข้ามา รถคันนั้นพุ่งชนป้ายเตือนการจราจรสามเหลี่ยมบนสะพานจนกระเด็น ก่อนจะลื่นไถลไปบนถนนซึ่งเปียกชุ่มจากหิมะละลายอยู่ครู่ใหญ่ แล้วค่อยๆ หยุดลงกลางถนน

ช่องวีทางเปิดประตูรถลงมาพาลงชูแฟ้มในมือขึ้น “ของที่แก้ต้องการอยู่นี้แล้ว ปล่อยคนซะ”

ชายคนนั้นได้ยินเสียงเธอตะโกน จึงดันเด็กเดินออกมาจากหลังตู้คอนเทนเนอร์

“ให้ฉันตรวจสอบของก่อน”

“ไม่มีคอมพิวเตอร์ ไม่มีลำโพง แล้วฉันจะให้แกตรวจสอบยังงัยวะ”

ช่องวีทางกักฟัน มองเขาล็อกคอเสี้ยวเหวย ส่วนเสี้ยวเหวยก็คอบไม่ได้สติใบหน้าซีดขาว

ชายคนนั้นใช้มือข้างหนึ่งบีบคอเสี้ยวเหวย ส่วนอีกมือหนึ่งหยิบลำโพงจากบนตู้คอนเทนเนอร์โยนมาที่เท้าของเธอ

“เปิดให้ฉันฟัง”

ลำโพงสีน้ำเงินกลิ้งผ่านหลังเท้าช่งอวีทาง เธอไม่ได้เก็บมันขึ้นมา
 “แกหลอกฉันหรือ ไหนตกลงกันแล้วว่าจะปล่อยสามคนพร้อมกัน”
 ชายคนนั้นชะงักไป ภายในความมืด ช่งอวีทางเห็นเขาขยับริมฝีปาก
 ไร้สัมเสียง

ผ่านไปชั่วอึดใจ ชายคนนั้นก็เอ่ยให้ได้ยิน “แกเปิดก่อน พอฉันแน่ใจ
 แล้วว่าเป็นของจริง คนของฉันก็จะปล่อยคนของแก”

เธอเอียงศีรษะ พิจารณาใบหน้าของเขา หนวดเคราเต็มหน้า ตาเล็ก
 จมูกแหลม คล้ายเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

นี่มันพวกค้ำมนุษย์ที่ลักพาตัวเด็กตรงสถานีรถไฟเมื่อไม่นานมานี้
 ที่ตำรวจกำลังตามจับตัวอยู่ไม่ใช่หรือ

ช่งอวีทางไม่แสดงสีหน้าใดๆ พอเห็นเลี้ยวเหวี่ยงแล้ว เธอก็รู้สึกคล้าย
 ไปด้วยภูเขาออกจากอก

ตอนนี้สิ่งที่แน่ใจได้คือ จีจิงสิงกับคุณแม่ช่งถูกขังไว้ที่อื่น ไม่ได้อยู่กับ
 เลี้ยวเหวี่ยง

ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ต้องหยุดคิดว่าจะพูดอะไร

ตอนนี้ตัวแปรเดียวคือหลินเยียน ด้วยสติปัญญาของอีกฝ่าย แค่เห็น
 ข้อความสั้นๆ นั้นก็น่าจะเดาได้ทันทีว่าเธอกำลังมีเรื่อง แต่สิ่งที่เธอเดาไม่ถูกต้อง
 หลินเยียนจะอย่างไร

เธอจะขึ้นเครื่องบินไปเลยหรือเปล่า

เธอจะไปช่วยจีจิงสิงกับคุณแม่ช่งไหม

ความสงสัยเหล่านี้ค้างอยู่ในใจเพียงชั่วครู่ ก่อนจะถูกปฏิเสธอย่าง
 รวดเร็ว

หลินเยียนต้องไปช่วยคนแน่นอน

ภายในใจเธอค่อนข้างสับสน เพราะการช่วยคนต้องเผชิญกับอันตราย
 ต่างๆ ช่งอวีทางหวังให้เธอดูแลตัวเองดีๆ แต่ก็ไม่อยากเห็นครอบครัว
 ตัวเองต้องเกิดเรื่อง ความรู้สึกขัดแย้งนี้ทำให้เธอกำหมัดแน่น เล็บจิกลึก
 เข้าไปในฝ่ามือ

เธอรู้ว่าโอกาสมีไม่มาก เธอต้องทุ่มสุดตัว ถ่วงเวลา ให้ศัตรูหลุด

ความระแວดระวังลง แล้วฉวยโอกาสจับตัวเขาเพื่อช่วยเสี่ยวเหว่ย

“ชีวิตครอบครัวฉันอยู่ในมือแก ฉันจะเอาของปลอมมาหลอกแกได้ยังไง การที่ฉันมาที่นี่ก็แสดงความจริงใจแล้ว ฉันหวังว่าแกก็จะแสดงความจริงใจบ้าง”

เธอยกมือขึ้น “ปล่อยเด็กไปก่อน ฉันเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวไม่มีอาวุธมีอะไรคุยกันได้ ฉันยอมไปกับพวกแกก็ได้”

ชายคนนั้นก้มหน้าลนลาย คล้ายไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร

มีเสียงตะโกนดังมาจากในหูฟัง “ไอ้โง่ เธอกำลังถ่วงเวลา เธอไม่ใช่ผู้หญิงอ่อนแอ อย่าให้เธอเข้าใกล้แก!”

ชายคนนั้นล้วงปืนออกจากหลังเอวเล็งมาที่เธอแล้วตะโกน “อย่าเข้ามา! ไม่งั้นฉันยิงนะ!”

ซ่งอวีทางหยุดฝีเท้า “ได้ๆ ฉันไม่เข้าไป”

ด้วยระยะห่างนี้ เธอไม่มั่นใจว่าจะจับเขาได้

ปากกระบอกปืนสีดำเป็นภัยคุกคามร้ายแรงทั้งต่อเธอและเสี่ยวเหว่ย เธอต้องหาวิธีชิงปืนมาให้ได้

“เอาแฟลชไดรฟ์ไปเปิดให้ฉันฟัง!”

โอกาสมาถึงแล้ว

ซ่งอวีทางก้มลงเก็บลำโพงสีน้ำเงินขึ้นมา แกะแพ้มอก หยิบแฟลชไดรฟ์สีดำออกมา จากนั้นก็โยนลงกระดาดไป ฎงกระดาดหมุนคว้างอยู่ในอากาศก่อนจะปลิวตกลงไปในทะเล

ชายคนนั้นมองเธอเปิดลำโพง เสียบแฟลชไดรฟ์เข้าไปแล้วกดปุ่มเล่น

“ข้าพเจ้า ก้าวเสี่ยวกวง บุตรของจูหย่ง หมายเลขบัตรประชาชน...”

ซ่งอวีทางกดหยุด “ตอนนี้ปล่อยคนได้หรือยัง”

ชายคนนั้นพยักหน้า “ได้ วางลำโพงลงบนพื้นแล้วเตะมาทางนี้”

ไม่รู้ทำไมซ่งอวีทางรู้สึกว่ทั้งคำพูดและการกระทำของเขาดูแข็งทื่อมาก เหมือนหุ่นเชิดอย่างไรอย่างนั้น เวลาจะทำอะไรก็มักต้องรอสักพัก โดยเฉพาะเวลาพูดที่ดูติดๆ ขัดๆ

เธอขมวดคิ้ว รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง ครุ่นคิดไปพลาง ก้มตัวลง
วางลำโพงบนพื้นไปพลาง

ชายคนนั้นจ้องการเคลื่อนไหวของเธอตาไม่กะพริบ กลืนน้ำลายเบาๆ
ฝ่ามือที่กำปืนไว้เต็มไปด้วยเหงื่อ

ทะเลที่อยู่ไกลออกไปมีเสียงหวูดเรือแว่วมา

ดวงตาของช่งอวีทางเป็นประกาย “เพื่อน ๆ ของฉันมาหาฉันแล้ว!”

ชายคนนั้นรีบหันไปมอง ช่งอวีทางสะบัดมือขว้างลำโพงใส่เขาอย่าง
แรง กระแทกโดนกลางหน้าจนเลือดไหล ปืนในมือร่วงตกลงพื้น ตัวคนเซ
ถอยหลังไปหลายก้าว

เธอพุ่งตัวเข้าไปอย่างรวดเร็ว แต่ยังไม่ทันจะได้ดึงเสื้อหวายมาไว้
ข้างหลัง ก็มีร่างอ้วนเตี้ยพุ่งมาจากหลังตู้คอนเทนเนอร์ ฟาดกระบองเหล็ก
ใส่ศีรษะเธอทันที

แม่งเอ๊ย มีสองคน พลาดแล้ว!

เธอหลบไม่ทันจึงโดนฟาดท้ายทอยอย่างแรงจนล้มลงกับพื้น เธอยก
มือขึ้นลูบ ฝ่ามือเต็มไปด้วยเลือด

ช่งอวีทางดีดตัวกระโดดขึ้นจากพื้นอย่างรวดเร็ว ตัวดเทาตะใสอย่าง
รุนแรง ชายร่างอ้วนเตี้ยถูกเตะจนลอยไปชนตู้คอนเทนเนอร์ วัสดุที่เป็นเหล็ก
ร่วงลงมากระจัดกระจายเต็มพื้น

โจรร่างผอมสูงเห็นท่าไม่ดีจึงพุ่งเข้าไปเก็บปืนบนพื้น ช่งอวีทางสไลด์ตัว
ไปด้านข้างแล้วจับเข่ามุมลง จากนั้นก็ฉวยโอกาสตะป็นออกไปไกลๆ

อีกฝ่ายจะพุ่งไปคว้าตัวเสื้อหวายที่นอนอยู่หนึ่ง ช่งอวีทางกอด
เสื้อหวายแล้วกลิ้งหลบ ชายร่างอ้วนเตี้ยลุกขึ้นมาจากกองวัสดุก่อสร้าง
ฟาดกระบองใส่กลางหลังเธอ

ช่งอวีทางกระอักเลือดสีคล้ำออกมา มือข้างหนึ่งยันพื้นพลางพลิกตัว
ใช้เท้าข้างหนึ่งเกี่ยวขาของเขา ชายคนนั้นเสียหลักโน้มตัวไปข้างหน้า เธอ
งอตัวใช้ศอกกระแทกใส่หน้าเขาอย่างแรงพร้อมดึงแขนเขาไว้ ก่อนจะ
หมุนกลับมาใช้ศอกกระแทกคางอีกที แรงมากจนได้ยินเสียงกระดูกและ
กล้ามเนื้อแตก

เธอต่างจากหลินเยียน หลินเยียนใช้อาวุธเพื่อชดเชยกำลังที่ไม่พอ แต่สำหรับเธอ กำปั้น เท้า เข่า และข้อต่อทั่วร่างกายคืออาวุธที่ดีที่สุด

ชายคนนั้นพันแตก เลือดไหลอาบ ซังอวีทางจับแขนเขาแล้วเหวี่ยงไปอีกทาง ร่างของเขาระแตกกับราวกัน ก่อนจะทรุดลงนั่งกับพื้น

เธอหันมาอุ้มเสี่ยวเหวยแล้ววิ่ง

“เสี่ยวเหวย ตื่นสิ!”

แต่ไม่ว่าเธอจะเรียกอย่างไร เด็กน้อยก็ยังหลับตาแน่น ไร้ซึ่งเสียงใด ๆ

น้ำตาของซังอวีทางเอ่อคลอ เธอกัดฟันแน่น น้ำเสียงสั่นเครือ “เสี่ยวเหวย...”

ชายร่างผอมสูงพุ่งเข้ามากอดขาเธอไว้ ตะโกนใส่ชายอ้วน “จับเธอไว้ ห้ามมันดอลลาร์!”

คำพูดนี้ทำให้เธอผงะทันที ซังอวีทางหันไปมอง เห็นสายรางๆ ที่หูของเขา เธอใจหายวาบ ยกเท้าถีบเขาระเด็นไป

ขณะกำลังจะหมุนตัวกลับ ชายอ้วนก็ถือกระบองเหล็กพุ่งเข้ามาอีกครั้ง เธออุ้มเสี่ยวเหวยอยู่จึงเคลื่อนไหวไม่สะดวก ทำได้เพียงหลบหลีก เมื่อถูกโจมตีขนาบสองด้านจึงเสียเปรียบอย่างมาก

หมอกลอยขึ้นเหนือน้ำทะเล บนภูเขาสูงชันยังไร้แสงไฟ บนสะพานวังให้อันเงียบสงัดมีเพียงเสียงกระบองกระทบเนื้อดังตบตบ

ซังอวีทางถูกตีจนหัวหมุนตาลาย ในหุบมีเสียงดังว๊ิงๆ เธอกอดเสี่ยวเหวยแน่น ไม่ยอมปล่อยมือ สายตามองไปยังปืนที่อยู่ไม่ไกล กัดฟันคลานไปทางนั้น

ชายอ้วนเหยียบมือเธอไว้ หอบหายใจพลาบพลาบ “แม่งเอ๊ย นางนี้มันสู้เก่งจริงๆ”

พวกโจรผู้ร้ายที่ไม่กลัวตายล้วนมีฝีมือทั้งนั้น ซังอวีทางใช้มือปกป้องเด็กทำให้เคลื่อนไหวไม่ได้ แต่ลำพังแค่เท้าก็ทำให้พวกเขาบาดเจ็บไม่น้อย

ชายร่างผอมสูงเซ็ดเลือดที่มุมปากพลางเดินเข้ามา พยายามดึงเด็กออกจากอ้อมกอดเธอ

“ทำเป็นเล่นไป เด็กนี้หน้าตาดีนะเนี่ย ถ้าเอาไปขายน่าจะได้อาคาดี”
 เมื่อเห็นมือสกรปรกตะใบหน้าเสียวห่วย ช่งอวี๋หวังพลันเลือดลม
 พลุ้งพล่าน ตะโกนเสียงดังด้วยความโกรธ

“อย่าแตะต้องเธอ!!!”

พุดจบไม่รู้ว่าพละกำลังมาจากไหน มือที่ถูกเหยียบกำเป็นหมัดแน่น
 ผืนยันตัวลุกขึ้น อีกมือจับที่เข้าของเขาแล้วพุ่มลงพื้น เสียงคำรามที่ตะเบ็ง
 จากในลำคอฟังคล้ายเสียงสัตว์ป่า เธอกระโจนใส่ชายร่างผอมสูง

“บ้า มันบ้า...” ชายคนนั้นก้าวถอยหลังด้วยความตกใจ ไม่ทันได้
 คว่าเด็กไว้ก็ล้มกระแทกพื้น ก่อนจะถูกช่งอวี๋หวังจับคอเสื้อแล้วยกขึ้น
 จากนั้นก็ต่อยหมัดขวาเข้าที่คางจนเลือดไหลลบกบปาก สภาพแบบนี้แม้แต่มารดา
 บังเกิดเกล้าก็จำหน้าไม่ได้

ช่งอวี๋หวังไม่ให้โอกาสอีกฝ่ายได้พักหายใจ เธอกดหัวเขาแล้วใช้ศอก
 กระแทกต้นคอ ชายคนนั้นทรุดลงคุกเข่า กระจกเลือดออกมา

เธอยกเข้าเสยปลายคางอีกฝ่าย ชายคนนั้นถูกบีบให้ต้องเงยหน้า
 เลือดค้ำเตาพุ่งกระจัด เขายกมือป้องกันสะเปะสะปะพลางร้องโอดครวญ

ช่งอวี๋หวังโกรธจนถึงขีดสุด จับคอเสื้อเขาเหวี่ยงใส่ตอม่อสะพาน
 ทิ้งรอยเลือดไว้เป็นทาง

ชายอ้วนกลืนน้ำลาย เก็บป็นขึ้นจากพื้น ปากกระบอกปืนสีดำเล็งใส่เธอ
 อย่ยเสียงเล็กแหลมด้วยความกลัว

“หยุดนะ ไม่งั้นฉันยิง!”

ช่งอวี๋หวังไม่สนใจ ชายคนนั้นกลืนน้ำลายอย่างบ้าคลั่ง หลับตาแล้ว
 ค่อยๆ เหนี่ยวไกปืน

ไฟหน้ารถสว่างวาบมาแต่ไกล ตัวนเจิงบีบแตรไม่หยุด พุ่งเข้ามา
 อย่างรวดเร็วเหมือนสายฟ้าฟาด

ม่านตาของชายอ้วนหดวูบ สุดท้ายกระสุนนัดนั้นก็เบี่ยงไปจากเป้าหมาย
 โชคดีที่ชายคนนั้นหลบได้เร็ว ไม่อย่างนั้นล้อรถคงทับขาไปแล้ว

รดยังไม่ทันจอดสนิท หลินเยียนก็เปิดประตูกระโดดลงไป เมื่อ
 เห็นเสียวห่วยนอนอยู่บนสะพานก็พุ่งเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว เธออุ้มเด็กส่ง

ให้ตัวเนิง

“พาเธอไป”

จี๋จิ่งสิงและเจิ้งเจิ้งรู่ยร้อรับอยู่ตรงปากทางเข้าสะพาน ไม่ได้ตามมาด้วย

ตัวเนิงพยักหน้าเล็กน้อย อุ้มเด็กขึ้นรถแล้วรีบกลับรถทันที ชายอ้วนพยายามขัดขวาง หลินเยี่ยนดึงกระบองสปริงออกมาจากหลังเอว กระบองกางออกขวางตรงหน้าเขา

“คู่ต่อสู้ของนายคือฉัน”

ในที่สุดซึ่งอวี๋ทางที่สมองเริ่มเบลอก็ได้สติกลับมา เมื่อเห็นหลินเยี่ยนปรากฏตัว ดวงตาพลันฉายแววอาลัยอาวรณ์ ทั้งที่หัวหึ่งร่างเต็มไปด้วยบาดแผล ใบหน้าเต็มไปด้วยเลือด แต่เธอกลับยิ้มให้หลินเยี่ยน กิ่งตำหนิ กิ่งโล่งใจ

“เธอมาทำไมเนี่ย”

“ถ้าฉันไม่มา เธอก็ตายไปแล้ว”

“แม่ฉันล่ะ”

“ส่งโรงพยาบาลแล้ว ไม่ใช่ไร”

“พี่สะใภ้ฉันล่ะ”

“รอเสี่ยวเหวยอยู่ข้างหลัง”

หลินเยี่ยนตอบคำถามเธอทุกข้อ ถึงกระบองสปริงคอยระวังชายร่างอ้วนเตี้ยคนนั้น ไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว

ชายคนนั้นไม่แน่ใจว่าเธอแข็งแรงแรงขนาดไหน แล้วก็ไม่กล้าชี้ิ้วยิงปืนด้วย

ซึ่งอวี๋ทางมองร่างของเธอ ทั้งที่ผอมบางขนาดนั้น แต่กลับมั่นคง แข็งแกร่ง

สภาพของพวกเธอดูแยกันทั้งคู่

ใบหน้าขาวเนียนของหลินเยี่ยนเลอะเทอะไปด้วยเขม่าควัน บนไหล่ยังพันผ้าพันแผลไว้ ผมที่นุ่มสลวยเหมือนสาหร่ายทะเลถูกไฟไหม้จนม้วนตัวเป็นกระจุกเล็ก ๆ

ซ่งอวี๋หางเอ๋ยเสียงสะอื้น “แล้วคู้หมั้นของฉันล่ะ”
หลินเยี่ยนเซิดคางเล็กน้อย “ยังอยู่ อยู่ข้างๆ เธอนี่ไง”

บทที่

นกนางนวล

“จู้ ๆ ชั่งจริง ๆ เลย” ชายคนหนึ่งนั่งปรบมืออยู่หน้าคอมพิวเตอร์
ไม่คิดว่าช่วงอวี๋ทางจะมีฝีมือขนาดนี้ แม้อยู่ต่อหน้าผู้ชายสองคนที่ได้รับ
การฝึกฝนมาอย่างดี มีส่วนสูงและน้ำหนักมากกว่าเธอเป็นเท่าตัว แต่เธอก็ไม่
เสียเปรียบแม้แต่น้อย

ทั้งยังไม่คิดว่าหลินเยี่ยนจะรอดพ้นสถานการณ์วิกฤตได้ครั้งแล้วครั้งเล่า
ดูเหมือนเขาจะดูถูกน้องสาวคนนั้นเกินไปจริง ๆ

ชายคนนั้นกดไมโครโฟนขนาดเล็กที่หู “หมาป่า ลงมือได้”

“ครับ คุณชาย”

มือปืนซุ่มยิงเล็งเป้าไปยังศีรษะของชายคนที่อยู่ในมือช่วงอวี๋ทาง

“ยอมแพ้เถอะ พวกแกสู้เราไม่ได้ ต่อให้ถือปืนอยู่ก็ไม่มีประโยชน์
เพื่อนของแกบาดเจ็บสาหัส ต้องรีบส่งเขาไปโรงพยาบาล ฉันไม่รู้ว่ามีใคร
สัญญาจะให้เงินห้าหมื่นดอลลาร์กับพวกแก แต่มีเงินก็ต้องมีชีวิตให้ใช้ด้วย
ใช่ไหมล่ะ

“วางปืนลงแล้วตามฉันไปมอบตัว เล่าทุกอย่างที่พวกแกรู้ให้เราฟัง
ฉันจะเขียนลงในสำนวนให้ครบ ตอนขึ้นศาล บางทีผู้พิพากษาอาจเห็นแก่
ที่พวกแกยอมมอบตัว พิจารณาโทษให้เบาลงหน่อย

“พวกแกว่าไงละ เอาชีวิตมาเสี่ยงเพื่อเงินห้าหมื่นดอลลาร์ที่ไม่รู้จะมีจริงหรือเปล่ามันคุ้มแล้วหรือ พวกแกเคยเห็นเงินเข้าบัญชีสักแดงหรือยัง”

ชายอ้วนมองใบหน้าที่จริงจังของเธอ จากนั้นก็มองหลินเยียนที่มีท่าทีโหดเหี้ยมอีกครั้ง ก่อนค่อยๆ ลดปลายปืนลง

“โทษจะเบาลงจริงๆ หรือ”

ช่งอวี๋ทางพยักหน้า “ยังดีกว่าฝันสู้กับเราตอนนี้แล้วตายอยู่ที่นี้ อีกเดี๋ยวตำรวจก็จะมาแล้ว อาชญากรอันตรายแบบพวกแกที่ถืออาวุธต่อสู้ อยู่แบบนี้ ปกติมีแต่กฎวิสามัญในที่เกิดเหตุทั้งนั้นแหละ”

หลินเยียนกลอกตาใส่ แม่งเฮ้ย พูดซะคนตายยังฟื้นขึ้นมาได้

ต้องสงสัยว่าคำมนุษย์หลายคดี ทำร้ายตำรวจ ลักพาตัว ฯลฯ โทษรวมๆ กันตอนนี้ ต่อให้ชั้นศาลก็มีแต่ต้องตายเหมือนกันนั่นแหละ

“ฉะ...ฉันยอมแพ้อะ...อย่า...อย่าฆ่าฉัน...” ชายร่างผอมที่อยู่ใต้มือช่งอวี๋ทางหอบหายใจแรง ไกล้วจะหมดลมเต็มที่ รู้สึกได้ถึงเลือดที่ไหลออกไปทุกวินาที

เขาหวาดกลัว

“ฉะ...ฉันจะ...ฉันจะมอบตัว ฉันท...ฉันจะบอก...ฉันจะบอกทุกอย่าง...” มือปืนชุ่มยิ่งคิดในใจ สายเกินไปแล้ว

นิ้วปล่อยจากไกปืน

กระสุนพุ่งผ่านความมืดก่อนรุ่งอรุณ เจียบงันไร้สุ้มเสียง ดวงตาของช่งอวี๋ทางเห็นเลือดสาดกระเซ็นปะปนกับเนื้อสมองสีขาวชุ่ม หน้าผากของชายร่างผอมสูงปรากฏรูสีเขวาวหนึ่ง เลือดสีแดงเข้มไหลทะลักออกมาไม่หยุด ก่อนที่ร่างนั้นจะล้มคว่ำลงไป

“ช่งอวี๋ทาง หมอบ!” หลินเยียนตะโกนด้วยความตกใจ

เธอหันไปมอง บนหอคอยที่อยู่ไกลออกไปมีแสงสว่างสาดวาบขึ้นมา แล้วหายไปอย่างรวดเร็ว

นั่นคือประกายไฟที่พุ่งออกมาตอนกระสุนเสียดสีกับลากล้องปืน

เธอยกมือกุมศีรษะแล้วกลิ้งตัวไปกับพื้น รั้วด้านข้างปรากฏประกายไฟ

เมื่อเห็นการตายของเพื่อนสนิทกับตาตัวเอง อีกทั้งดวงตาของอีกฝ่าย
ยังจ้องมาทางเขาไม่ได้หลับ ชายอ้วนก็ทรุดลงกับพื้น ขาทั้งสองข้างสั่นเทา
กางเกงเปียกชุ่มส่งกลิ่นเหม็นออกมา

เขามองพวกเธอสองคน ไม่เชื่อใครอีกแล้ว โยนปืนทิ้งแล้วกัดฟันลุกขึ้น
รี้อารถมอเตอร์ไซด์ที่เอามาซ่อนไว้แต่แรกใต้ผ้าใบที่คลุมตู้คอนเทนเนอร์
ก่อนจะขี่หนีไป

นี่คือสิ่งที่เขาและชายผอมตกลงกันได้ เออ แพลซไตร์พีกับเงินมาแล้ว
หนีทันที

ขณะขี่มอเตอร์ไซด์ผ่านลำโพงสีน้ำเงินอันนั้น เขาก็เก็บมันขึ้นมาซ่อนไว้
ในอก

ปากกระบอกปืนสีดำของหมาป่าเล็งไปที่เขาอีกครั้ง เอ่ยในใจว่า จะหนี
ได้หรือ ที่รัก

เขาค่อยๆ เหนียวไก

แต่ปืนไม่ดัง

ปืนของเขาไม่มีวันดังอีกแล้ว

หมาป่าถูกคนใช้มีดสปริงแทงลำคอ เลือดไหลไม่หยุด

คนชุดดำปล่อยมือ ร่างของหมาป่าร่วงจากหอคอยอย่างไร้เรี่ยวแรง

“01 เป้าหมายถูกกำจัดแล้ว”

คนชุดดำกดไมโครโฟนขนาดเล็กที่ใบหู

เมื่อเสียงปืนดัง ช่งอวีทางก็รู้ว่าด้านหลังมีมือปืนซุ่มยิงอยู่

เธอมองหลินเยียน รีบลากอีกฝ่ายไปหลังตู้คอนเทนเนอร์พร้อม
หายใจหอบ “เธออยู่ที่นี้ ฉันจะไล่ตามไป!”

หลินเยียนดึงอีกฝ่ายไว้ “เธอกลับมา ออกไปตอนนี้ก็มีแต่จะกลายเป็น
เป้า! แพลซไตร์พีไม่เอา...”

ช่งอวีทางจับมือเธอ รีบจูบที่หน้าผากอย่างรวดเร็วแล้วผล่ออก

“ทำไมพวกมันต้องฆ่าปิดปาก เพราะสองคนนี้ต้องรู้ความลับของคน
ที่อยู่เบื้องหลังในเรื่องที่ไม่ควรให้ใครรู้แน่ๆ ตอนนี้ฉันไปไล่ตามไม่ใช่แค่

เพื่อแพลชไครพี แต่ผู้ต้องสงสัยจะปลอดภัยก็ต่อเมื่ออยู่ในมือตำรวจเท่านั้น!”

หลินเยียนยอมเข้าใจดี จับชายอ้วนได้ถึงจะมีโอกาสทำให้คนที่อยู่เบื้องหลังโผล่ออกมา แต่ตอนนั้นบนสะพานวังไห้นอกจากตู้คอนเทนเนอร์ใบนี้แล้วไม่มีสิ่งกำบังอะไรอีก ทันทีที่ฟ้าสว่าง ทัศนวิสัยยิ่งดี ออกไปก็เท่ากับไปตาย!

“เธอกลับมา!” หลินเยียนตะโกนเสียงแหบแห้ง ฟุ้งไปดึงชายเสื้อช่องวีหัง ทว่าก็สายไปแล้ว

ช่องวีหังวิ่งกลับไปที่รถของตัวเองด้วยความเร็วเหมือนวิ่งแข่งร้อยเมตร หลินเยียนลุกขึ้นจากพื้น วิ่งออกไปโดยไม่สนใจอะไร ยืนหันหลังตากางแขนอยู่กลางสะพาน ขวางรถของอีกฝ่ายไว้

“จะตายก็ตายด้วยกัน!”

ลมพัดเส้นผมข้างแก้มของหลินเยียนจนโบกปลิว หน้ารถหยุดอยู่ห่างจากเธอไม่ถึงห้าเซนติเมตร

ขอบตาของช่องวีหังเบิกขึ้น เปิดประตูรถแล้วดึงอีกฝ่ายขึ้นมา “ไป!”

เพียงครู่เดียว เธอก็ต้องเสียใจกับการตัดสินใจนี้

หากไม่ใช่เพราะเป็นสถานการณ์เร่งด่วน หลินเยียนอยากพุ่งไปจับช่องวีหังอย่างดุเดือดจริงๆ

ไม่ว่าจะเป็นความโหดร้ายตอนที่อีกฝ่ายทุบตีคน ความอดทนตอนโน้มน้าวผู้ร้าย ความรอบคอบตอนปกป้องเธอ รวมไปถึงสีหน้าตอนดึงเธอเข้ามาพร้อมเป็นร่วมตายด้วยกัน ทุกอย่างล้วนทำให้เธอหลงใหล

ผมสีดำของช่องวีหังเปื้อนฝุ่นและเลือดจนดูกระเซอะกระเซิง ผิวสีข้าวสาลีตรงส่วนลำคอที่เผยออกมาชุ่มไปด้วยเหงื่อ มุมปากที่เม้มเข้าหากัน มีความเย็นเยียบอยู่หลายส่วน

เป็นเพราะเพิ่งต่อสู้มา กระดุมคอของเสื้อเชิ้ตจึงถูกดึงหลุดไป

เมื่อรับรู้ได้ถึงสายตาเร่าร้อนของอีกฝ่าย มุมปากที่เย็นเยียบก็โค้งขึ้น “มองฉันทำไม”

หลินเยียนพูดตรงไปตรงมา “อยากนอนกับเธอ”
ลูกกระต๊อของซ่งอวี๋ทางขยับขึ้นลง หัวใจสั่นไหว
“รอก่อน เอาไว้เรื่องนี้จบแล้ว เราลาเจ็ดวัน ไม่ต้องไปไหน แต่ตอนนี้...”
เธอมองตู้คอนเทนเนอร์ที่ขวางอยู่ข้างหน้า สายตาสาดประกายเฉียบคม
เอ่ยเน้นเสียง

“หนึ่งดี ๆ จับแน่น ๆ”

เธอเปลี่ยนเกียร์อย่างรวดเร็ว เหยียบคันเร่งจนมิด รถสี่ขาพุ่งออกไป
เหมือนลูกธนูที่หลุดจากสาย เบื้องหน้าของหลินเยียนดำมืด ตู้คอนเทนเนอร์
ที่ถูกชนกระเด็นไปกระแทกกับราวกันดั่งปัง ประกายไฟสาดกระจาย ราวกัน
สายโยงแน่นไปมา

ชายอ้วนที่ขี่มอเตอร์ไซค์ปรากฏเป็นจุดดำในสายตา
บางทีอาจเพราะไม่สะดวกพูดแล้ว ผู้ชายคนนั้นจึงเริ่มพิมพ์ข้อความ
หาเขา

“คนของคุณเหมือนไม่ได้สกัดพวกเธอไว้”

“ไม่รีบ” คนที่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์เอนตัวเล็กน้อย

“อีกเดี๋ยวเธอก็จะตายแล้ว”

อีกฝ่ายชะงักเล็กน้อย ก่อนส่งข้อความมาบรรทัดหนึ่ง “หลินเยียน
ยังอยู่ในรถ”

นัยน์ตาของชายคนนั้นหดวูบ ลูกพรวดขึ้น

สายเกินไปแล้ว

หลังชนตู้คอนเทนเนอร์ ซ่งอวี๋ทางอยากลดความเร็ว เธอเหยียบเบรก
แต่เบรกกลับไม่ขยับ

ใจของเธอหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม รถยังพุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสามร้อย
กิโลเมตรต่อชั่วโมง สะพานวังไหย่ยังทอดยาวออกไป เธอจับพวงมาลัยรถแน่น
อีกมือหนึ่งดึงเบรกมือ

การดึงครั้งนี้ทำให้เกิดเรื่องใหญ่ ยางเบรกกะทันหัน และไม่รู้ว่สก
ตัวไหนมีปัญญา ตัวรถลั่นเอียงอย่างแรงก่อนกระแทกกับราวกัน

ด้านข้างคือทะเลกว้างใหญ่

มาตาของช่องอวี๋ทางหุดวูบ มือหักพวงมาลัยรถกลับอย่างรวดเร็ว
รถหมุนสะบัดหนึ่งร้อยแปดสิบองศาบนถนน ชูตราวกันไปด้วยความเร็วสูง
ตัวเลขบนแผงหน้าปัดยังพุ่งขึ้นไม่หยุด

หลินเยียนถูกเหวี่ยงจนตัวติดเบาะ แม้แต่เธอก็รู้สึกว่่าครั้งนี้ไม่ปกติ
“เกิดอะไรขึ้น”

ช่องอวี๋ทางหันมามองเธอเล็กน้อย ไม่แสดงสีหน้าอะไร ยิ้มอ่อนโยน
พลงเอ่ย

“หลินเยียน เธอเป็นอะไรของฉัน”

หลินเยียนรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี

“เธอหมายความว่าไง”

“ตอบคำถาม”

“คู่หมั้น”

“ในเมื่อเป็นคู่หมั้น คำพูดของฉัน เธอจะฟังไหม” ขอบตาของ
ช่องอวี๋ทางเป็ยกขึ้น แต่เธอควบคุมตัวเองได้ดีมาก มือหมุนพวงมาลัยรถ
คุมรถให้มั่นคง ไม่ให้หลินเยียนมองออก

“ฟัง” หลินเยียนมองเธอ พยักหน้าเล็กน้อยคล้ายมีความหมายลึกซึ้ง

“ดี ถอดเข็มขัดนิรภัย”

เศษหินเศษเหล็กที่กระจัดกระจายอยู่บนสะพาน ทำให้รถที่เดิมไม่มั่นคง
อยู่แล้วยิ่งเคลื่อนที่ลำบากขึ้นในการขับเคลื่อนด้วยความเร็วสูง

ช่องอวี๋ทางรู้สึกว่่าพวงมาลัยรถกำลังจะเสียการควบคุม

เธอมองหลินเยียน เก็บภาพอีกฝ่ายไว้ในดวงตา

หลินเยียนขอบตาแดง ตะโกนด้วยความโกรธเกรี้ยว “ไ้อ้บ้า ฉันไม่
ถอดไ้ว้ย ถ้าจะตายก็ตายด้วยกัน!!!”

ช่องอวี๋ทางใช้สองมือควบคุมพวงมาลัยรถ กระหึบเบรกแรงๆ ยังเหลือ
ความหวังเสี้ยวสุดท้าย

แต่แป้นเบรกกลับไม่ติดกลับมา

เธอเพียงพูดว่่า “หลินเยียน ไ้ล่ล่าฆาตกรสิบสี่ปี ชูหนานยังตายตา
ไม่หลับ เธอจะยอมแพ้เธอ”

เธอรู้จักจุดอ่อนของอีกฝ่ายดีเกินไป

เมื่อคำว่า ‘ซุหนาน’ หลุดออกมา หลินเยียนน้ำตาคลอทันที

เธอกัดฟันพลงจ้องช่องอวี๋ทางเซมิ่ง ทั้งยังหอบหายใจแรงเหมือนลูกสัตว์ตัวเล็กๆ ที่กำลังจะสิ้นหวัง สายตามองไปที่พวงมาลัยรถ

หลินเยียนพุ่งมาจะแย่งพวงมาลัยรถไปจากช่องอวี๋ทาง “ฉันจะไม่ยอมแพ้ แต่ฉันก็จะไม่ทิ้งเธอ!”

รถหมุนอยู่บนสะพาน ช่องอวี๋ทางถูกเหวี่ยงจนหัวหมุน พยายามแกะมืออีกฝ่ายออก ดวงตาเบิกโพลงจนแทบถลนออกมา

“หลินเยียน ฟัง! เธอพูดเองไม่ใช่หรือว่าจะฟังคำพูดฉัน!”

“ยกเว้นข้อนี้ เรื่องอื่นฉันฟังเธอหมด!”

หลินเยียนคำราม ดวงตาคัล้ายแซ่อยู่ในบ่อน้ำตา

หัวใจของช่องอวี๋ทางเจ็บปวดอย่างถึงที่สุด เธอกัดฟันคออีกฝ่ายเพื่อคุมไว้ จากนั้นก็กุมตัวลงพร้อมรั้งหลินเยียนเข้าหา ยังคงเหมือนทุกครั้ง เธอถอดอีกฝ่ายไว้ได้อย่างอ่อนโยน เกี้ยวพอยผสมคล่องใบหู

“ดี ฉันหันพูดข้ออื่น ฉันอยากให้คุณมีชีวิต อยากให้คุณไปไล่ตามฝันของตัวเอง อยากให้คุณแสวงหาความจริงให้กับวิญญาณที่ตายอย่างไม่ยุติธรรมแล้วก็ฉันอยากให้คุณ...”

เธอแนบหน้าผากกับหลินเยียน จ้องเข้าไปในดวงตาอีกฝ่าย ขอบตาแดงเรื่อ หลังน้ำตาพร้อมเอ่ยซัดๆ ทีละคำ

“...มีความสุข”

เห็นอยู่ว่าตอนนี้ควรเป็นช่วงเวลาที่ร่างกายโยกไปมา ควรเป็นช่วงเวลาที่เวียนหัวตาลาย แต่หลินเยียนกลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

ข้างหูมีเพียงเสียงลั่นเครือของอีกฝ่าย รู้สึกได้เพียงรอยจูบที่ฝากไว้บนขนตายาว

หางตาเธอเหลือบเห็นว่ารถที่เสียการควบคุมกำลังจะชนกับราวกันช่องอวี๋ทางแกะนิ้วมือที่หลินเยียนจับเสื้อของตัวเองอย่างรุนแรง

ตอนนี้หลินเยียนน้ำตาอาบหน้า ร่างกายลั่นทม ร้องเรียกชื่อช่องอวี๋ทางพลงวิงวอนขอร้องไม่หยุด

“ซ่งอวี๋หาง...ซ่งอวี๋หาง ฉันไม่เอาความสุข ฉันจะเอาเธอ ฉันจะเอาเธอ...”
 ซ่งอวี๋หางยิ้มเล็กน้อย ยังไม่ทันเอาแหวนที่อยู่ในอกออกมาก็ถูกแสงไฟ
 กลืนกินไป

เธอทำได้เพียงปลดเข็มขัดนิรภัยของหลินเยี่ยน ใช้แรงทั้งตัวผลัก
 หลินเยี่ยนออกไปจากประตูรถที่เปิดอ้า

หลินเยี่ยนกำลังเข้าข้างทางเหมือนวาวที่สายพานขาด
 พื้นสะพานมีแสงไฟลุกไหม้ เกิดเสียงดังสนั่นจนพวกตัวนเจิงที่เฝ้าอยู่
 ตรงทางเข้ายังได้ยิน

พวกเขารีบหันไปมองอย่างรวดเร็ว ดวงตาหันเบิกโพลงจนแทบถลน
 ตัวนเจิงวิ่งไปอย่างบ้าคลั่ง “หัวหน้าซ่ง! พี่หลิน!”

จี้จี้สิ่งอุ้มเด็กที่หมดสติอยู่ในอ้อมกอด มองรถของซ่งอวี๋หางตกลงทะเล
 สภาพจิตใจของเธอพังทลาย หลุดนั่งลงกับพื้น ร้องไห้เสียงแหบแห้ง

“อวี๋หาง...”

ไกลออกไป เสียงไซเรนรถตำรวจดังขึ้น

เจิงเจิงรู่โยนรีโมตคอนโทรลแล้วเข้าไปกอดเอาตัวนเจิงไว้ ลากเขา
 ไปข้างหลัง

“ไป รีบไปเร็ว! ฟางซิน ช่วยหน่อย!”

“ฉันไม่ไป ฉันจะไปช่วยพวกเธอ!” ตัวนเจิงเกาะมือเขา ตะโกนด้วย
 น้ำตานองหน้า

ฟางซินเช็ดน้ำตา เดินไปตบหน้าเขาจนหน้าหัน

ตัวนเจิงจ้องเธอเขม็ง

“ตรงนั้นยังมีเด็กหมดสติที่อาจตายได้ทุกเมื่ออยู่! นายลิมที่พี่หลิน
 บอกให้พาเธอไปโรงพยาบาลอย่างปลอดภัยแล้วเธอ! ถ้าตอนนี้นายเข้าไปช่วย
 ทุกสิ่งพี่หลินทำเพื่อพวกเรา ก็จะเปล่าประโยชน์ นายเข้าใจไหม!”

ตัวนเจิงสะอื้น “ฉันเข้าใจๆ แต่...”

สะพานสูงขนาดนั้น น้ำทะเลเย็นขนาดนั้น แล้วก็ลึกลงขนาดนั้น

เมื่อเห็นเขาร้องไห้ ฟางซินก็ทนไม่ไหวเช่นกัน เธออดคีระเซเขาเข้ามา
 ในอ้อมกอดตัวเอง โอบกอดเขาไว้เพื่อปลอบใจ

ตัวนเงิกร้องไห้เสียงดัง ฟางซินที่มีน้ำตาคลอสบตากับเงิเงิรุ่ม อีกฝ่ายพยักหน้า พยุงจี้จิ่งสิงและเสี่ยวเหวยขึ้นรถ เก็บรีโมตคอนโทรลของตัวเอง เก็บไดรอน ทำให้รอยเท้าของพวกเขาดูยุ่งเหยิง จากนั้นก็เอากิ่งไม้แห้งและไปไม้มาปิดไว้

รถเล็กคันหนึ่งหายลับไปในภูเขา ก่อนที่ตำรวจจะมาถึง เสียงตุ้มดังมาจากพื้นทะเล ฟองคลื่นซัดสาตระลอกแล้วระลอกเล่า ผิงเจี้ยนก้าวเปิดประตูรถแล้วกระโดดลงมา “จับเธอไว้!”

สายเกินไปแล้ว

ทุกคนไม่ทันได้แตะแม่แต่ชายเสื้อของเธอ ต่างมองเธอกระโดดลงไป ในทะเล หายไปอย่างไร้ร่องรอยเหมือนปลาตัวหนึ่ง

ฤดูหนาวไม่ใช่ฤดูกาลที่เหมาะสมแก่การดำน้ำ

หลินเยี่ยนเองก็ไม่เคยดำน้ำในทะเลที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน ยิ่งไม่เคยกระโดดลงมาจากที่สูงขนาดนี้

ใจของเธอร้อนเหมือนไฟ ท่าทางตอนลงไปใต้น้ำสะเปะสะปะ เกือบถูกแรงโน้มถ่วงปะทะจนสลบไป เธอกลืนน้ำทะเลที่ทั้งเค็มและคาวไปหลายอึก ถึงจะได้สติ ลอยขึ้นสู่วิวน้ำ สุดเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปแรง ๆ ก่อนจะดำลงไปอีกครั้ง

ยิ่งดำลึกลงไปอุณหภูมิก็ยิ่งต่ำ เลือดในร่างของเธอเหมือนจะแข็งตัว บาดแผลเมื่อแชน้อยู่ใต้น้ำทะเลยิ่งเจ็บจนเหมือนถูกแทงทะลุหัวใจ

หลินเยี่ยนคล้ายสูญเสียความรู้สึก จุดที่เธอแหวกว่ายไปปรากฏ รอยเลือดสีแดงอ่อนผสมกับน้ำทะเล

เธอเริ่มหลังน้ำตาออกมาอีกครั้ง แต่ก็หลับตาไม่ได้ เธอต้องอาศัยแสงอ่อน ๆ ที่เปล่งก่ตอนเรืองแสงออกมาในสภาพแวดล้อมมืดมิดเพื่อระบุตำแหน่งที่รถตกลงไปในทะเล

นี่คือการรมเข็มในมหาสมุทรอย่างแท้จริง

เธอไม่เคยอยู่ในทะเลลึกนานขนาดนี้ ปลาทะเลและแมงกะพรุน หลากหลายชนิดว่ายผ่านเธอไป แต่เธอไม่มีใจจะชื่นชมพวกมัน

เธอแหวกว่ายอยู่ในทะเลราวกับคนบ้า ตามหาคนที่เธอรัก

การดำน้ำลึกโดยไม่มีอุปกรณ์ป้องกันทำให้แก้วหูเสี่ยงต้งวึ่งๆ เธอปวดศีรษะจนแทบระเบิด ออกซิเจนค่อยๆ ลดลง ปอดเหมือนมีเข็มนับไม่ถ้วนที่แทง

สิ่งที่อันตรายที่สุดคือความหนาว ภาวะที่อุณหภูมิร่างกายต่ำเกินไป อาจทำให้เธอสูญเสียสติและหลับใหลอยู่ใต้ทะเลลึกไปตลอดกาล

หลินเยียนจำต้องกัดลิ้นตัวเอง ใช้ความเจ็บปวดกระตุ้นให้สติยังตื่นตัว เธอหลังน้ำตา คิดในใจ *ซ่งอวี๋หาง เธออยู่ไหน ออกมาเร็วๆ สิ ไม่ต้องซ่อนตัวแล้ว ฉันจะฟังเธอทุกอย่างเลย*

หลินเยียนเหยียบโขดหินออกแรงพุ่งตัวไปข้างหน้า แหวกผ้าน้ำทะเล สายตามองออกไป เห็นปลาฝูงใหญ่มารวมกัน เธอกัดฟันว่ายน้ำไปทางนั้น ฝูงปลาตกใจว่ายหนี

เมื่อเห็นรถที่เสียหายหนักคันนั้น หลินเยียนก็ตั้งใจจมน้ำให้ ฟองอากาศผุดจากปาก เธอว่ายน้ำเข้าไป ออกแรงดึงประตูดึง ทั้งเตะทั้งถีบ แต่ประตูดึงไม่ขยับแม้แต่น้อย

หลินเยียนเปลี่ยนทิศทาง เข้าไปจากทางกระจกแตกด้านหน้า เศษกระจกเพิ่มรอยแผลบนตัวอีกหลายแผล

เธอตบหน้าซ่งอวี๋หางอย่างแรง ซ่งอวี๋หางนั่งหลับตาฟังเบาๆ เหมือนกำลังนอนหลับ

น้ำทะเลเซไปหน้าที่เปื้อนเลือดของซ่งอวี๋หางจนสะอาด ผมสั้นสีดำอ่อนนุ่มพลิ้วไหวไปตามระลอกคลื่น หลินเยียนประคองใบหน้าอีกฝ่าย สะอื้นให้เอาศีรษะแนบหน้าผากที่เย็นเยียบของเธอ กัดเธอเข้ามาในอ้อมอก พยายามใช้ความอบอุ่นของร่างกายทำให้อีกฝ่ายอุ่นขึ้น

ไม่ได้ผลเลย ที่นี้หนาวเกินไป เธอเองก็หนาวจนตัวสั่นประหนึ่งก้อนน้ำแข็ง

หลินเยียนมองไปรอบๆ ใช้เท้าเตะรอยแตกของกระจกหน้าให้ใหญ่ขึ้น เศษแก้วและเลือดลอยไปตามกระแสน้ำ

เธอหันกลับมา ใช้ไหล่พอมบางของตัวเองประคองซ่งอวี๋หาง กอดเอาอีกฝ่ายไว้ ออกแรงว่ายน้ำไปพร้อมกัน

ออกซิเจนในปอดที่เต็มทีก็บางเบาอยู่แล้วยิ่งหมดเร็วขึ้นเพราะการออกแรงอย่างหนัก หลินเยียนล้าล้าน้ำทะเลไปหลายอีก ฟองอากาศผุดออกมาจากจมูก

บนตัวเธอยังแบกน้ำหนักของอีกคนหนึ่งไว้ แรงโน้มถ่วงทำให้เธอเคลื่อนไหวลำบาก เธอเงยหน้ามองขึ้นไป น้ำทะเลด้านบนยังคงมืดมิด ไม่รู้ต้องว่ายอีกนานแค่ไหนถึงจะเห็นแสงสว่าง

แต่ช่วงอวิหังหนานขนาดนั้นไม่ได้

ใบหน้าเธอซีดขาว ริมฝีปากม่วงคล้ำ แอ่อยู่ในทะเลลึกที่มืดดำใหญ่แล้ว

หลินเยียนประคองใบหน้าของคนรักอย่างไม่ลังเล ส่งริมฝีปากของตัวเองไปสัมผัสริมฝีปากเย็นเยียบของอีกฝ่าย ร่างกายหลินเยียนลั่นสะท้าน น้ำตาไหลริน

เธอส่งความอบอุ่น ความมีชีวิตชีวา ความรักทั้งหมด และลมหายใจของตัวเองเข้าไป หลินเยียนกอดเอาอีกฝ่ายแน่น ทำให้จูบนี้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เชือกผูกผมหลุดลงสู่ก้นทะเลลึก เส้นผมอ่อนนุ่มแผ่สยายอยู่ในคลื่นเหมือนสาหร่ายทะเล

พวกเขาเกี่ยวกระหวัด กอดรัดกันแน่น ลอยขึ้นลงตามกระแสน้ำ รอยเลือดสีแดงอ่อนแผ่กระจาย มีปลาซุกซนมาว่ายน้ำเล่นกับพวกเขา หลินเยียนกอดเอาอีกฝ่ายแน่นแล้วออกแรงว่ายน้ำขึ้นไปข้างบน

เธอไม่รู้ลึกถึงความหนาวเย็นและความเจ็บปวดแล้ว สติของเธอเรียกได้ว่าว่างเปล่าด้วยซ้ำ

หลินเยียนมีความคิดเพียงอย่างเดียว *พาเธอไป*

น้ำทะเลซัดใส่ตัว ทำให้เข้าใจผิดว่าช่วงอวิหังกำลังตอบสนองเธออย่างอ่อนโยน หลินเยียนดีใจจนร้องไห้ ในสมองพลันขาวโพลน เธอออกแรงว่ายน้ำออกไปแล้วค้นพบว่า...

นั่นคือแสงของวันใหม่

เธอผุดขึ้นมาจากผิวน้ำ ทิศตะวันออกกลายเป็นสีเขียวเหมือนท้องปลา แสงอรุณทอดตัวลงบนผิวน้ำทะเล ส่งประกายระยิบระยับ

หลินเยียนร้องไห้จนแทบจะเป็นการคร่ำครวญ เธอลากซ่องอู่ทางวายไปชายฝั่งอย่างเอาเป็นเอาตายพลางดำไปด้วย

“ซ่องอู่ทาง เราตกลงกันว่าจะแต่งงานกันไม่ใช่หรือ สัญญาหมั้นนี้ยังนับอยู่ไหม เอาสิ เธอแกล้งตายไปสิ แกล้งตายไปเลย ฉันไม่แต่งแล้ว! ฉันจะไปหาซู้สักสิบคน ฉันจะกลับมาหาเรื่องเธอทุกวัน! เธอลุกขึ้นสิ! ลุกขึ้นมาดำฉันสิ!”

หลินเยียนตะโกน เดินโซเซหน้าตาไหลอาบหน้า โยนร่างอีกฝ่ายลงบนหาดทราย

คลื่นซัดใส่ตัวพวกเธอ ตำรวจตีวงเข้ามาล้อมพวกเธอไว้ตรงกลาง หลินเยียนไม่สนใจ ก็ลงไปฟังเสียงหัวใจซ่องอู่ทาง

เงียบสนิท มีเพียงเสียงคลื่นทะเลซัดสาด นกนางนวลบินผ่าน เสียงเหล่านี้ชวนโศกเศร้า

ดวงตาที่เคยเต็มไปด้วยความรักใคร่ บัดนี้มีน้ำตาไหลทะลัก ไบหน้าเต็มไปด้วยความเสียใจ ร่างกายสั่นเทิ้ม

เฟิงเจียนก้าวแหวกกลุ่มคนวิ่งเข้ามา เมื่อเห็นสีหน้าซีดขาวของคนที่นั่งอยู่บนพื้น ร่างกายของเขาก็แข็งทื่อ ขอบตาร้อนผ่าว

มีคนคิดจะเข้าไปห้ามเธอออกมา

“อย่าขยับ!!!” หลินเยียนตะโกนสุดเสียง ฉีกเสื้อซ่องอู่ทางออก เริ่มกู้ชีพอ่างไม่ยอมแพ้

หลังกอดหน้าอกต่อเนื่องสามสิบครั้ง เธอก็ก้มลงเป่าปาก ซ่องอกที่ราบเรียบเริ่มขยับขึ้นลง

แต่ก็แค่ชั่วขณะ พอเธอปล่อยมือ อีกฝ่ายก็ไม่มีอาการหายใจด้วยตัวเอง ที่ซ่องอกขยับเป็นเพราะเธอเป่ามันขึ้นมาเท่านั้น

หลินเยียนร้องไห้จนพูดไม่ออก ความจริงแรงกายของเธอถึงขีดจำกัดนานแล้ว อาศัยเพียงความมุ่งมั่นลากคนขึ้นมาจากกันทะเล อาศัยเพียงความมุ่งมั่นว่ายมาถึงฝั่ง อาศัยเพียงความมุ่งมั่นคุกเข่าช่วยกู้ชีพอีกฝ่าย

ขณะที่เธอลงมือทำ คนที่อยู่รอบข้างต่างเห็นสภาพที่ดูไม่ได้ของเธอ น้ำตาของเธอไหลอาบแก้มไม่หยุด

ดวงตาคู่นั้นทั้งแดงและบวม ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง บาดแผลเต็มตัว
นกนางนวลบินวนเหนือศีรษะ ส่งเสียงน่าเศร้าน่าใจหาย
เฟิงเจี้ยนก้าวมองเธอที่อยู่ในสภาพเหลวสลาย มองเธอร้องไห้คร่ำครวญ
มองเธอเขย่งไหล่ของซึ่งอวิหังอย่างเอาเป็นเอาตาย สุดท้ายก็ทนดูไม่ไหว
อีกต่อไป

ชายสูงวัยหันหลัง ยกหลังมือเช็ดน้ำตา เอ่ยเสียงคร่ำครวญ “ห้ามไป”

บันทึก

τί้น (1)

“เร็ว แจ้งธนาการเลือดให้เตรียมเลือด ขอเม็ดเลือดแดงสี่ยูนิต!”

“เครื่องกระตุ้นหัวใจเตรียมพร้อมหรือยัง”

ในห้องฉุกเฉินมีเสียงดีด ๆ ของเครื่องมือที่กำลังชาร์จไฟดั่งขึ้น หมอ กดเครื่องมือลงบนหน้าอกของหญิงสาว

“ชาร์จสองร้อยจูลล์ ชาร์จเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถอย!”

ร่างกายของหญิงสาวกระตุก ใบหน้าซีดขาวจากการเสียเลือดมาก เมื่อนำเครื่องกระตุ้นหัวใจออก ศีรษะของเธอก็เอียงไปด้านหนึ่ง เลือดปน ของเหลวไหลออกมาจากมุมปาก

“อิพิเนพริน เอามาอีกหลอด!” ในถึงขยะเศษวัสดุทางการแพทย์ บนพื้นมีหลอดฉีดอิพิเนพรินที่ใช้หมดแล้วลืบกว่าหลอด

คำบนเครื่องตรวจคลื่นหัวใจไม่ได้กลับมาสูงขึ้นเลย ยังคงลดต่ำกว่า คำมาตรฐาน

“เลือดมาแล้ว ๆ!” พยาบาลถือกล่องควบคุมอุณหภูมิวิ่งเข้ามาพลา งส่งเลือดให้หมอ ยังไม่ทันที่หมอจะได้เขว่นถุงเลือด คำบนเครื่องตรวจ คลื่นหัวใจก็กลายเป็นเส้นตรง

ในห้องฉุกเฉินอีกห้องหนึ่งก็วุ่นวายเหมือนกัน

หลินโย่วหยวนถูกพ่อบ้านเข็นเข้ามาจากโถงทางเดินอย่างรีบเร่ง ใบหน้า
ยังคงเย็นชาคล้ายก้อนน้ำแข็ง ทั้งยังไอโซลกไม่หยุด

เฟิงเจี้ยนกั้วเหลือบเห็นเขาก่อนจะเบือนหน้าหนีไปอย่างสะเทือนอารมณ์
ชายชราเอาผ้าเช็ดหน้าปิดปากไอ กำด้านที่มีรอยเลือดไว้ในฝ่ามือ เอ่ย
ด้วยเสียงคร่ำครวญ

“เป็นยังไงบ้าง”

เฟิงเจี้ยนกั้วหน้านิ้วคิ้วขมวด ไม่พูดอะไร

จู่ๆ หลินเยี่ยนก็ล้มลงไป

เธอเสียเลือดมากเช่นกัน บวกกับร่างกายและจิตใจอ่อนล้าจนถึงขีดสุด
ทั้งยังมีภาวะอุณหภูมิต่ำ ภาวะขาดออกซิเจน แผลติดเชื้อ และกลุ่มอาการ
กิลแลง-บาร์เร

ทุกคนช่วยกันห้ามช่องอวัยวะขึ้นรถพยาบาล พอหันกลับมาก็เห็นเธอ
ลงไปนอนกับพื้นแล้ว

การปฐมพยาบาลที่จุดเกิดเหตุไม่สามารถกอบกู้การหายใจและชีพจรได้
ตอนส่งตัวถึงโรงพยาบาลก็ไม่มีลมหายใจแล้ว

อาจเป็นเพราะความหนาว หลินโย่วหยวนจึงไออย่างรุนแรง พ่อบ้าน
ช่วยลูบหลังให้

“นายท่าน ดูแลสุขภาพด้วยครับ คุณหนูเธอเป็นคนมีบุญ...”

ราวกับเป็นการยืนยันคำพูดของเขา ไฟหน้าห้องฉุกเฉินดับลง
หมอถอดหน้ากากอนามัยวิ่งออกมา “ใครเป็นญาติของหลินเยี่ยน
เข้ามาเจอหน้าเธอเป็นครั้งสุดท้ายเถอะ”

หลินโย่วหยวนพลันโน้มตัวไปข้างหน้า ไอโซลกไม่หยุด

“นายท่าน!” พ่อบ้านหลินรีบเข้ามาพุงเขาไว้ น้ำตาลล่อไปด้วย

หลินโย่วหยวนโบกมือ มองผ่านไหล่พ่อบ้านไปสบตากับเฟิงเจี้ยนกั้ว
เขาค่อยๆ ยึดตัวขึ้น “ฉันจะเข้าไป นายก็มาด้วย คนอื่นไม่ต้องตาม
เข้ามา เรื่องนี้สำนักสันติบาลของพวกนายต้องมีคำอธิบายให้ฉัน”

คนอื่นๆ คิดว่านี่คือการต่อว่าอีกฝ่ายด้วยความโกรธ ภายในโถงทางเดิน
เงียบกริบ ถูกบรรยากาศหดหู่นี้กดทับจนแทบไม่กล้าหายใจ

คนหนึ่งเป็นหัวหน้าฝ่ายสืบสวนอาชญากรรม ได้รับความเจ็บที่สมอง อยู่ในภาวะโคม่าระดับลึก ยังอยู่ระหว่างการช่วยชีวิต

คนหนึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยสืบสวนทางเทคโนโลยี ซ้ำยังเป็นทายาทของธุรกิจครอบครัวที่ยิ่งร่ำรวย เวลาที่ได้รับแจ้งว่าเสียชีวิตแล้ว

เฟิงเจี้ยนก้าวสวมหมวกปีกกว้าง เดินอาดๆ ตามหมอเข้าไป “เธอตายเพื่อช่วยเหลือคน สมควรแล้ว”

กว่าหลินเกอจะมาถึงโรงพยาบาล ผ่าชาวก็คลุ่มอยู่บนใบหน้าเธอแล้ว เครื่องมือในห้องฉุกเฉินถูกเก็บไปหมด เธอนอนแน่นิ่งอยู่ตรงนั้น

หลินโย่วหยวนไม่ได้นั่งรถเข็น เขาถูกพายุให้เดินกะเผลกออกมา ในดวงตาที่ชุ่มน้ำเต็มไปด้วยเส้นเลือดสีแดง

เขาเดินผ่านหลินเกอก่อนจะถูกพอบ้านพายุไปนั่งรถเข็น
“ไปดูน้องสาวแกเถอะ”

หลินเกอเดินไปข้างหน้าสองก้าว จู่ๆ เขาก็ชะงักกึก การเคลื่อนไหวของเขาช้าลงราวกับไม่อยากเชื่อ มือที่ยื่นออกไปหटकกลับมากำไว้แน่น

ไม่รู้ว่าเขายืนอยู่ในความเงียบที่หายใจไม่ออกนั้นนานแค่ไหน และไม่มีใครรู้ว่าเขากำลังคิดอะไร

หลังนั่งเงียบเนิ่นนาน ในที่สุดเขาก็กิดฟัน เดินไปที่เตียงเข็นที่ละก้าว แต่ละก้าวราวกับเหยียบอยู่บนปลายมีด

สุดท้ายกำปั้นที่กำแน่นก็คลายออก คว่าผ่าขาไว้

หลินเกอหลับตา ร่างกายสั่นเทา เลิกผ้าออก

หลังจากนั้นครู่ใหญ่เขาก็ยกมือขึ้นปิดหน้า คุกเข่าข้างเตียง ไหล่สั่นเทิ้ม รุนแรง

วันเวลาหลังจากนั้นเป็นฝันร้ายสำหรับจีจิ่งสิง

คุณแม่ซึ่งนอนป่วยหนักติดเตียง ซ่งอวี๋ทางบาดเจ็บที่สมองยังอยู่ในอาการโคม่า เสียวเหวยปวยเป็นพีทีเอสดี¹ อย่างรุนแรงเพราะถูกไฟฟ้าช็อก

¹PTSD คือ ภาวะเครียดหลังเจอเหตุการณ์รุนแรง

เธอลาออกจากงาน ทุกวันต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างบ้าน โรงพยาบาล เด็ก โรงพยาบาลกลางอย่างเห็นเดี๋ยวนี้ ทั้งยังต้องรับมือกับตำรวจที่คอยมาสอบถามเป็นระยะ

“คุณรู้จักเขาไหม” บนโต๊ะมีรูปของผู้ชายสองคนวางอยู่ คนหนึ่งอ้วน คนหนึ่งผอม

เธอนิ่งเงียบไม่พูดอะไร

เจ้าหน้าที่สืบสวนถามต่อ “มีเรื่องขัดแย้งกันไหม”

“เด็กละ รับการสอบถามจากเราได้ไหม ซึ่งตัวผู้ต้องสงสัยหน่อย...”

จี้จี้สิ่งเงยหน้าขึ้นทันที ดวงตาของเธอแดงก่ำ เอ่ยถามเสียงดัง “สามีฉันเป็นวีรชนตำรวจที่เสียชีวิต น้องสาวฉันเป็นตำรวจสืบสวนอาชญากรรม ตอนนี้อยู่นอนไม่ได้สติอยู่ในโรงพยาบาล ฉันเป็นทนาย ลูกสาวฉันอายุแค่ เจ็ดขวบ แถมยังเป็นนักเรียนดีเด่นของโรงเรียน ครอบครัวเราเป็นพลเมืองดี ที่ปฏิบัติตามกฎหมาย ไหนคุณลองบอกฉันสิ เราจะไปรู้จักอาชญากรเลวๆ แบบนั้นได้ยังไง!”

ภาพของสามีผู้สว่างลับแว่นอย่างเงิบงันอยู่กลางห้องนั่งเล่น เลี้ยวเหว่ยคล้ายไม่ได้ยินเสียงแม่ เธอนิ่งกอดเข้าอยู่ข้างหน้าต่างบานใหญ่ ในอ้อมแขนมีตุ๊กตาผ้า มองดวงอาทิตย์ตกดิน

เธอเป็นแบบนี้มาตั้งแต่วันที่ตื่นขึ้นในโรงพยาบาล ไม่ยอมพูด ไม่ยอมเจอคนแปลกหน้า โดยเฉพาะผู้ชายแปลกหน้า

จี้จี้สิ่งปวดใจอย่างยิ่ง น้ำตาไหลจนไม่มีให้ไหลแล้ว

เจ้าหน้าที่สืบสวนลุกขึ้นเอ่ยขอโทษ “ขอโทษที่รบกวนครับ”

จี้จี้สิ่งไม่ได้ไปส่ง กระทั่งอีกฝ่ายเดินไปถึงประตู เธอกลับเอ่ยถามอีกประโยค “หลินเยียน...”

ในสำนักสันติบาลมีข่าวลือมานานแล้วว่าช่องวิหังคบกับหลินเยียน เขาจึงไม่ได้หลบหลีกคำถามนี้

“พิศพของของคุณหมอลินจะจัดขึ้นในอีกหนึ่งเดือนที่ฌาปนสถานเมืองเจียงเฉิง”

จี้จี้สิ่งเอามือปิดหน้า สูดจุมูกแล้วเอ่ย “เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณ”

“ผอ.ครับ จับคนได้แล้วครับ”

“ปิดห้องสอบสวน ฉันจะถามเอง”

เฟิงเจี้ยนกั้วไม่ให้ใครตามเข้าไป เขาเดินเข้าไปในห้องสอบสวนคนเดียว ประตูล็อกกุญแจล็อก คนที่นั่งตรงข้ามตัวสั้นเทา

ชีวิตที่ต้องหลบหนีเป็นเวลาหลายวันทำให้เขาไม่อ่านทวนเหมือนอย่าง
ในรูปแล้ว

เฟิงเจี้ยนกั้วจ้องอีกฝ่ายด้วยสายตาคมกริบประหนึ่งเหยี่ยว แม้เขา
อายุมากแล้ว แต่กลับดูแข็งแรงกว่าเดิม ผมขาวข้างขมับยิ่งเพิ่มความ
น่าเกรงขามให้เขา

ภายใต้แสงไฟสีขาว กิ่งมะกอก และดาวสี่แฉกที่อยู่บนอินทรรณู
สะท้อนแสงเย็นเยียบ

ชายอ้วนรู้ว่าคนคนนี้มีตำแหน่งใหญ่โต จึงหดตัวอยู่บนเก้าอี้ ก้มหน้า
นั่งเงียบไม่พูดไม่จา

เขาไม่ได้อาบน้ำมาหลายวัน เนื้อตัวเต็มไปด้วยเหงื่อส่งกลิ่นเหม็นโชย
ออกมา บนร่างมีรอยคราบเลือด ไบหน้าปูดบวม

ตอนตำรวจไปเจอเขา เขากำลังนั่งยองๆ ตีมน้ำเนาในแม่น้ำอยู่ใต้
สะพาน

เฟิงเจี้ยนกั้วเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เพื่อนแกตายแล้ว ถูกยิงตาย
ในนัดเดียว”

พอพูดถึงเพื่อน ชายอ้วนก็สะดุ้งเล็กน้อย เอามือกุมศีรษะ นึกถึงฉาก
ที่สมองของเพื่อนแตกกระจาย

“อย่าฆ่าผมๆ ผมไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น...”

“จะไปยืมหนังเสือจากเสือ มีแต่ต้องตายเท่านั้น” เฟิงเจี้ยนกั้วรินน้ำ
อุ่นแก้วหนึ่งแล้วเลื่อนไปข้างๆ มีอีกฝ่าย

“แกอยากมีชีวิตรอดใช่ไหม”

ท่ามกลางไอน้ำลอยวน เขามองไบหน้าแข็งกร้าวของชายสูงวัย จากนั้น
มองแก้วกระดาษบนโต๊ะ ยกมันขึ้นดื่มอีกหนึ่งด้วยมือสั้นเทา ก่อนจะร้องให้โฮ
ออกมา

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเขาไม่ได้ดื่มน้ำสะอาดมาหลายวันแล้ว

“ผมยังไม่อยากตาย ยังไม่อยากตาย” ชายอ้วนร้องไห้จนน้ำมูกน้ำตา
นองหน้า “ผมหิวมาก อยากกินข้าว พวกเขาตามล่าผมไม่หยุด มีคนจะฆ่า
ผม...”

เฟิงเจี้ยนก้าวโหมกมือใส่กลิ้งวงจรปิด มีคนเข้ามา เขาเอ่ยสั่งการไป
สองสามประโยค ไม่นานคนคนนั้นก็ถือถังไปเทอดยี่ห้อดังเข้ามา

เฟิงเจี้ยนก้าววางถังไปเทอดลงตรงหน้าอีกฝ่าย “กินซะ กินเสร็จแล้ว
บอกเรื่องที่รู้มาให้หมด ฉันรับรองว่าก่อนศาลตัดสิน แกจะได้ออกไปนอน
อย่างสบายอยู่ในคุก”

ชายอ้วนมองเขาเล็กน้อย ยื่นมือไปคว้าภาชนะดังกล่าว หยิบน้ำไป
ออกมากินอย่างหิวโหย กินเสร็จแล้วก็เสียน้ำมันที่นิ้วจนสะอาดหมดจด

เฟิงเจี้ยนก้าวรว้ออีกฝ่ายกินเสร็จ ส่วนตัวเองเขี่ยฟองในถ้วยชา

ชายอ้วนกินเหมือนพายุลงจนหมดถึงขนาดครอบครว้ กินเสร็จก็เรอ
ออกมาที่หนึ่งพลางลูบท้อง

“ยังมีอีกไหม”

“มี แกสารภาพมาก่อน เย็นนี้โรงอาหารมีไก่ย่าง ฉันจะให้คนเอามาให้”

“ถ้ารู้แต่แรกว่าพวกตำรวจปฏิบัติต่อคนร้ายดีแบบนี้ ผมแหม่มอบตัว
ตั้งนานแล้ว...”

ชายอ้วนนึกถึงการตายของคู่อริ นึกถึงชีวิตที่ต้องหลบหนีช่วงหลายวัน
ที่ผ่านมา ยังคงรู้สึกหวาดกลัวอยู่

“ให้มันน้อยๆ หน่อย ถ้าไม่ให้ความร่วมมือดี ๆ เราก็มีวิธีทรมานแก
อีกเยอะแยะ” เฟิงเจี้ยนก้าวยกถ้วยชาขึ้นจิบ เอ่ยถามตรงๆ

“ทำไมถึงลักพาตัวเด็ก”

ชายอ้วนถมมือ ยิ้มเจื่อนพลางกล่าว “ขาดเงิน ติดหนี้พนัน”

“ใครเป็นคนสัญญาว่าจะให้เงินห้าหมื่นดอลลาร์”

พอถูกถามเรื่องนี้ ชายอ้วนก็เริ่มกระอักกระอ้ออีกครั้ง “ไม่รู้ เขา
ไม่เคยปรากฏตัว ทุกครั้งจะให้ลูกน้องมาเจอตอนกลางคืน”

“มีลักษณะเด่นอะไรไหม” ผู้อำนวยการเขานิ้วแตะหน้าลายแล้วพลิกสมุด

บันทึกกลางจดบันทึกไว้

“ทุกครั้งที่มาจะคลุมหน้า เห็นหน้าไม่ชัด แต่แต่งตัวดีมาก รองเท้าหนัง
ขัดมันเงาวับ คนที่อยู่เบื้องหลังน่าจะมีเงินมีอำนาจ”

ตามกฎในวงการ การขอให้คนทำงานมักต้องจ่ายเงินมัดจำก่อน คนร้าย
สองคนนี้ยังไม่ได้เงินสักแดงเดียวก็ลงมือแล้ว ดูไม่ค่อยสมเหตุผลผลเท่าไร
เฟิงเจี้ยนกั้วหยุดปากกา “ถ้าโกหก ฉันจะปล่อยแกเดี๋ยวนี้เลย”

“อย่า ๆ ๆ...” ชายอ้วนพลันตื่นตระหนก เลี้ยริมฝีปาก “ผมไม่เคย
เห็นหน้าเขาจริง ๆ เขาไม่ได้ให้เงินมัดจำ แต่ให้อันนี้...”

ชายอ้วนที่ถูกสวมกุญแจมือยื่นสองนิ้วออกมาดูกัน

ในหน้าหนาวที่หนาวเหน็บ เขาสวมเพียงเสื้อแขนสั้นตัวเดียว หนาว
จนตัวสั่น บนแขนมีรอยเข็ม

เฟิงเจี้ยนกั้วขมวดคิ้ว เข้าใจทันที

“บรรยายลักษณะของเขาให้ฉันฟังแบบละเอียด”

“ผู้ชาย สูงประมาณร้อยเจ็ดสิบ ตาชั้นเดียว ทุกครั้งที่มาจะใส่สูท
รองเท้าหนัง สวมนาฬิกาที่เรียกชื่อไม่ถูก บนข้อมือขวามีปานขนาดปลายนิ้วโป้ง”

ราวกับกลัวว่าเฟิงเจี้ยนกั้วจะปล่อยตัวเองไปจริง ๆ ชายอ้วนจึงเล่า
ออกมาอย่างหมดเปลือก

ตลอดทั้งป้ายเขาพูดจนปากแห้งคอแห้ง อาการติดยากำเริบ เขาหา
ออกมา ฟิงเก้ออย่างหมดแรง

“นี่คุณหัวหน้า ถามเสร็จหรือยังเนี่ย”

เฟิงเจี้ยนกั้วซ่อนตามองเขา “เด็กที่พวกแกลักพาตัวถูกขายไปที่ไหนบ้าง”

ชายอ้วนมองสีหน้าอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง “หรือว่าท่านจะให้ผม
อีกหน่อย”

เขายื่นนิ้วสองนิ้วออกมาดูอีกครั้ง

เฟิงเจี้ยนกั้วยิ้มเล็กน้อย ชายอ้วนรู้สึกโล่งใจ คิดในใจว่า หัวหน้าคนนี้
อารมณ์ดีจริง ๆ ถ้ารู้ว่าตำรวจจะดูแลดีขนาดนี้ มามอบตัวแต่แรกซะก็ดี

แต่เพิ่งดีใจได้ไม่เท่าไรก็โดนซาร์อนสาดใส่หัวอย่างจัง ชายอ้วนร้อง
โหยหวน

เฟิงเจี้ยนกั้วจัดเครื่องแบบแล้วลุกขึ้นยืน

“โอ้เวรนี้ ไปลักพาตัวใครไม่ลัก ดันไปลักพาตัวญาติของตำรวจ
รู้ใหม่ว่านี่เรียกว่าอะไร นี่เรียกว่าชุดหลุมฝังตัวเอง ฉินบอกแกไว้เลยนะ
ทั้งสำนักสันติบาลเมืองเจียงเจิงเนี่ยฉินใหญ่ที่สุด วันนี้ต่อให้ฉินฆ่าแกให้ตาย
เพื่อชดใช้อยู่ที่นี้ก็ไม่มีการรู้”

เฟิงเจี้ยนกั้วพูดพลางเดินเข้าหาอีกฝ่ายช้า ๆ เงาใหญ่โตกำยำของเขา
ทอดลงบนพื้น

ชายอ้วนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้สอสอบสวนหดตัวถอยไปด้านหลังไม่หยุด เขา
มองมืออีกฝ่ายที่เอื้อมไปจับข้อมือซึ่งอยู่ด้านหลังเอว แล้วร่างกายก็สั่นไป
ทั้งตัว ร้องให้คร่ำครวญออกมา

“อย่า ๆ ผมบอกแล้ว ผมบอกแล้ว อย่าฆ่าผม ๆ...”

เฟิงเจี้ยนกั้วมองของเหลวสีเหลืองที่ไหลออกมาจากใต้เก้าอี้อย่างดูแคลน
บิบบมูกพลางถอยหลังไปหนึ่งก้าว

“พูด”

“ก็ชายไปทั่ว ยังไงซะก็เป็นพื้นที่ในภูเขาท่างไกล แต่ที่ชายดีสุดก็คือ
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ลักลอบเดินทางมีความเสี่ยง แต่ได้เงินก้อนใหญ่”

“ใครเป็นคนประสานงานกับพวกแก”

ชายอ้วนกลัวเขาจะชักปืนออกมารีบตอบว่า “เจ้หิง...เจ้หิง!”

เฟิงเจี้ยนกั้วเลิกคิ้ว จดบันทึกลักษณะรูปร่างหน้าตาของ ‘เจ้หิง’ จาก
คำบอกเล่าของอีกฝ่ายอย่างละเอียด

“จะหาเธอได้ที่ไหน วิธีติดต่อล่ะ”

“ไนต์คลับฮวนเกอ ไม่มีรหัสลับติดต่อ เธอมีช่องทางของเธอ ทำธุรกิจ
แต่กับคนคุ้นเคย ทั้งช่วยลักลอบขนของและเป็นนายหน้า”

เฟิงเจี้ยนกั้วมองอีกฝ่ายสารภาพออกมาจนหมดสิ้น มือคลำตรง
ด้านหลังเอว คล้ายไม่ค่อยสบายตัวเท่าไรเหมือนมีบางอย่างติดขัด ก่อนจะ
หยิบปืนของเล่นสีชมพูออกมา

“ขอโทษที่ หยิบมาผิดอัน อันนี้ซื้อให้หลานสาว”

ชายอ้วนหน้ามืดเกือบเป็นลมตาย *เจ้าเล่ห์จริง ๆ*

เฟิงเจี้ยนกั๋วหนีบสมุดไว้ใต้รักแร้แล้วเดินออกไป สีหน้าของเขาเย็นชา เอ่ยสั่งการว่า “ส่งไปศูนย์บำบัดยา ถ้าไม่มีลายเซ็นจากฉัน ไม่ว่าใครก็ห้าม มาเจอหรือสอบสวนเขาเด็ดขาด ต่อให้เป็นผู้ว่าการมณฑลก็ได้ เข้าใจไหม!”

“เข้าใจครับ!” ทุกคนพร้อมใจกันยกมือทำวันทยหัตถ์

รองหัวหน้าฝ่ายสืบสวนเซวี่รู่ยซึ่งมาทำหน้าที่แทนช่องอวี๋ทางเป็นคน รับผิดชอบคุมตัวเขาไป เขาเสียบปืนเข้าซองเตรียมออกเดินทาง

เพื่อนร่วมงานสะกิดแขนเขา “ปกติไม่เคยเห็น ผอ.เฟิงโกธรขนาดนี้ แกรมยังปิดห้องสอบสวนคนเดียวอีก นี่ถ้าแผนกตรวจสอบรับเรื่องร้องเรียน เราคงโดนบุกตรวจสอบไปแล้ว”

เพื่อนร่วมงานอีกคนก็หยิบปืนพลาจตอบ “ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้เกิดเรื่อง กับหัวหน้าซึ่งและ...คุณหมอลินยังไม่ต้องไปพูดถึง พวกนายรู้หรือเปล่า รองจ้าวใกล้เกษียณแล้ว ในบรรดาตัวเต็งจากหลายๆ เมืองมี ผอ.เฟิงด้วย ปีนี้ อัตรการขาดดีฆาตกรรมของสำนักสันติบาลเมืองเจียงเจิงเราติดอันดับหนึ่งของมณฑล ทั้งหมดนี้ก็เป็นผลจากการที่หัวหน้าซึ่งเอาชีวิตไปเสี่ยงตาย นั้นแหละ”

“ถ้าผอ.เฟิงได้เลื่อนตำแหน่ง บางที...” เขาหยุดพูด แฝงนัยลึกลับ

“แต่ในช่วงสำคัญแบบนี้ ศิษย์คนโปรดของรองจ้าว หน้าตาของสำนักสันติบาลเราดันเกิดเรื่องขึ้น แล้วนายว่าเขาจะไม่โกรธได้อย่างไร”

เซวี่รู่ยคิ้วขมวด หยุดการสนทนา “พอแล้ว ไม่ต้องพูดแล้ว ปฏิบัติหน้าที่สำคัญกว่า ออกเดินทาง”

เพื่อนร่วมงานมองหน้ากัน ลูบจมูกอย่างเบื่อหน่าย ก่อนจะรีบเดินตามไป

